

ЗМІСТ

ВСТУП	3
РОЗДІЛ 1. ТЕОРЕТИЧНІ АСПЕКТИ ІННОВАЦІЙНИХ МЕХАНІЗМІВ ЕКОНОМІЧНОГО РОЗВИТКУ КРАЇНИ	5
1.1. Сутність економічного розвитку країни	5
1.2. Механізми та фактори економічного розвитку країн.....	11
1.3 Інноваційний механізм розвитку країни: сутність та особливості	20
РОЗДІЛ 2. ДОСЛІДЖЕННЯ СТАНУ ІННОВАЦІЙНОГО МЕХАНІЗМУ В РОЗВИТКУ РЕСПУБЛІКИ КОРЕЯ	27
2.1. Аналіз стану економічного розвитку Республіки Корея.....	27
2.2. Стан інноваційного розвитку Республіки Корея	36
2.3. Державна політика Республіки Корея щодо інноваційного механізму розвитку країни	41
2.4. Напрямки удосконалення інноваційного механізму економічного розвитку Республіки Корея	48
ВИСНОВКИ.....	59
СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ.....	63

ВСТУП

Актуальність теми. Сучасний розвиток світової економіки здійснюється під впливом інновацій, які є рушійною силою забезпечення довгострокового економічного розвитку. Нині багато міжнародних інституцій проводять дослідження рівня інноваційного розвитку різних країн, визначають ключові фактори та механізми його забезпечення.

Сучасна економіка змушує країни проводити політику, спрямовану на пошук інноваційних та перспективних джерел розвитку. Найбільш ретельне впровадження цього дослідження відбувається в національній інноваційній політиці. Необхідність адаптації інноваційної політики до комплексної, просторово розподіленої та мінливої природи інновацій безпосередньо впливає на її напрямки, такі як оподаткування, регулювання ринків праці та інвестицій, проведення досліджень і розробок в аспекті стратегії розвитку країн, тощо. Це питання пов'язане з необхідністю впровадження країнами ефективної інноваційної політики та інноваційних механізмів для досягнення економічного розвитку та для підвищення конкурентоспроможності продукції на зовнішніх ринках.

Дослідженням інноваційних процесів як на світовому рівні, так і на рівні окремих країн займається значна кількість науковців. Серед них Н.В. Березняк, В.М. Богомазова, В. Гесць, Ю.О. Гернего, Т.К. Кваша, А. Князевич, І.В. Молчанова, С.М. Підгородецька, Т.В. Писаренко, Л.В. Рожкова, В. Соловійов, Л. Федулова, В.К. Хаустов, І.В. Ящишина та інші.

Метою роботи є дослідження стану інноваційного механізму в розвитку Республіки Корея та розробка напрямків його удосконалення.

Відповідно до мети було встановлено наступні *завдання дослідження*:

- визначити сутність економічного розвитку країни;
- визначити механізми та фактори економічного розвитку країн;
- дослідити інноваційний механізм розвитку країни: сутність та особливості;

- здійснити аналіз стану економічного розвитку Республіки Корея;
- проаналізувати стан інноваційного розвитку Республіки Корея;
- дослідити державну політику Республіки Корея щодо інноваційного механізму розвитку країни;
- розробити та виокремити напрямки удосконалення інноваційного механізму економічного розвитку Республіки Корея.

Об'єктом дослідження є стан економічного розвитку Республіки Корея.

Предметом дослідження є теоретичні аспекти інноваційних механізмів економічного розвитку Республіки Корея у глобальних умовах.

Методи дослідження. Основними методами, що використовувалися під час дослідження були: аналіз, узагальнення, табличний, графічний, синтез.

Теоретична, методична та практична значущість отриманих результатів. Теоретична значущість отриманих результатів полягає в визначенні сутності економічного розвитку країни; досліджені механізмів та факторів економічного розвитку країн; досліджені інноваційного механізму розвитку країни. Практична значущість отриманих результатів полягає в здійсненні аналізу стану економічного розвитку Республіки Корея, аналізу стану інноваційного розвитку Республіки Корея, дослідженні державної політики Республіки Корея щодо інноваційного механізму розвитку країни, розробці та виокремленні напрямків удосконалення інноваційного механізму економічного розвитку Республіки Корея. Отримані результати дослідження можуть бути використані корейським урядом для підготовки своєї системи НТІ до нової ери інновацій.

Інформаційною базою дослідження є узагальнений перелік джерел інформації (праці вітчизняних та зарубіжних науковців і практиків, статистичні дані офіційних сайтів, звіти рейтингових агентств, тощо).

Структура роботи. Робота складається зі вступу, двох розділів, висновків та списку використаних джерел.

РОЗДІЛ 1.

ТЕОРЕТИЧНІ АСПЕКТИ ІННОВАЦІЙНИХ МЕХАНІЗМІВ ЕКОНОМІЧНОГО РОЗВИТКУ КРАЇНИ

1.1. Сутність економічного розвитку країни

Питання економічного розвитку мають велике значення для визначення перспектив розвитку країни, регіону, соціальної структури. Враховуючи безперервну трансформацію соціально-економічних підсистем на глобальному рівні, національному рівні, галузевому рівні та рівні підприємства, даний аспект необхідно ретельно вивчати, надавати йому великого значення та знаходити нові ефективні напрямки та механізми розвитку.

Економічний розвиток характеризується довготривалими змінами ринкової та виробничої ситуацій, у яких важливу роль відіграють інвестиції, інновації, технологічні та інноваційні чинники економічного розвитку, фактори економічної власності та механізмів господарювання. Завдяки економічному розвитку будь-яка економічна система буде переходити від однієї стадії до іншої. Наприклад, від нижчої стадії до вищої стадії капіталізму. Одночасно одна і та ж економічна система переходить з одного стану (наприклад, передіндустріалізація) в інший (індустріалізація).

Важливе значення для розробки національних моделей соціально-економічного розвитку має теоретичне осмислення категорії «економічний розвиток». Відомі українські вчені-економісти В. Геєць, А. Гальчинський, А. Гриценко, Я. Жаліло, Ю. Зайцев, С.В. Мочерний, В. Тарасевич, Л. Федулова, Л. Шинкарук і багато інших проводили дослідження з питань економічного розвитку та створювали моделі розвитку національної економіки. Розглянемо деякі з них.

В. Геєць зазначав, що довгострокове економічне зростання не має достатнього економічного потенціалу, що зумовлює необхідність його

активізації на основі нової економічної стратегії «із втручанням факторів довгострокового зростання, що, по суті, формує ендогенну модель забезпечення реалізації стратегії економічного зростання» [6, с. 43].

С. Мочерний вважає, що економічний розвиток – це процес функціонування та еволюції економічної системи в довгостроковій перспективі під впливом економічних суперечностей, потреб та інтересів [7, с. 468].

А.С. Філіпенко вважає, що економічний розвиток – це якісна зміна соціально-економічної системи, яка забезпечує кількісне зростання її ресурсного потенціалу та якісне вдосконалення основних структуроутворюючих елементів [8, с. 71].

Шинкарук Л.В. визначав, що, на відміну від економічного зростання, економічний розвиток у новий період означає не лише збільшення обсягів виробництва раніше вироблених товарів і послуг, а й появу хоча б одного з наступних нових економічних явищ: товарів і послуг, впровадження та використання нової техніки та нових технологій, освоєння нових соціально-економічних систем (відносин).

Можна побачити, що економічне зростання та економічний розвиток водночас пов'язані та різні (рис. 1.1).

Слід зазначити, що процес економічного розвитку не можна ототожнювати з процесом зростання. Зростання – це збільшення розмірів або кількості, розвиток – збільшення можливостей. Кількісні характеристики - це характеристики росту, а ознаки - характеристики розвитку. Водночас економічний розвиток може містити й елементи зростання.

Між економічним зростанням і розвитком існує зв'язок, і вони можуть посилювати один одного, тобто між ними існує синергетичний ефект.

Таким чином, країна може досягти економічного зростання без економічного розвитку, який, особливо в умовах змін і формування нових соціально-економічних відносин, часто супроводжується економічною рецесією.

Рис. 1.1 – Відмінності між економічним розвитком та економічним зростанням [3]

Економічне зростання та економічний розвиток тісно пов'язані, але економічного зростання не можна досягти без економічного розвитку, а економічного розвитку неможливо досягти без економічного зростання. Економічне зростання є змістом економічного розвитку та невід'ємною частиною економічного розвитку. Ми погоджуємося з поглядом Е. Райхліна на зв'язок між економічним зростанням та економічним розвитком: економічне зростання – це суто кількісний економічний розвиток, тоді як економічний розвиток – це не що інше, як якісне економічне зростання [10, с. 35].

Отже, економічний розвиток – це процес, який включає економічне зростання, економічну структурну трансформацію, підвищення рівня та якості життя людей. Поняття економічного розвитку тісно пов'язане з поняттям економічного зростання. Економічний розвиток - це економічне зростання, що супроводжується серйозними структурними та організаційними змінами в соціально-економічній сфері.

Економічний розвиток можна конкретизувати за допомогою таких показників (рис. 1.2):

Рис. 1.2 – Показники економічного розвитку країн [1]

Характер і швидкість економічного зростання визначають рушійну силу економічного розвитку в різних країнах, забезпечуючи поступовий розвиток суспільства і перехід від нижчого рівня розвитку до вищого. Це відображається у збільшенні ВВП, НД, національного багатства та національного капіталу, а також у зміцненні економічної потужності країни.

Тому головною умовою підвищення рівня життя людей, вирішення соціально-економічних і екологічних проблем є економічний розвиток.

В умовах економічного розвитку створюються нові робочі місця, знижується рівень безробіття, продовжує розвиватися наука, освіта, охорона здоров'я, спорт. Усе це можливо лише за умови збільшення національного продукту, що використовується для задоволення цих потреб.

Якщо розглядати економічний розвиток у функціональному плані (тобто короткостроковий і довгостроковий ринкові періоди), то його можна розділити на такі три види:

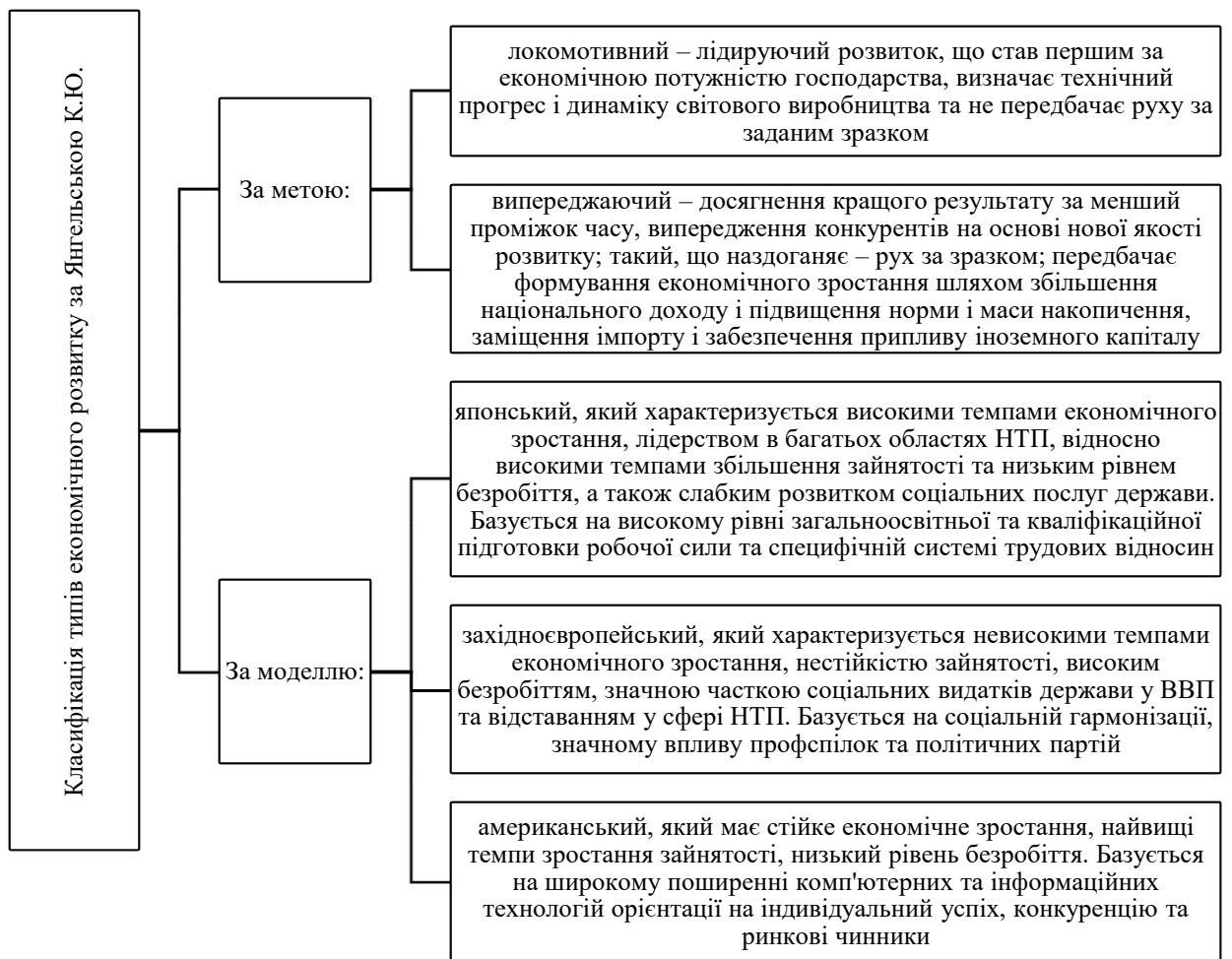

Рис. 1.3 – Типи економічного розвитку країн [9]

Проте існує і інша класифікація типів економічного розвитку країн.

Науковець Янгельська К.Ю. виділяє такі типи економічного розвитку:

Рис. 1.4 – Класифікація типів економічного розвитку за Янгельською К.Ю. [12, с. 28].

Економічний розвиток відбувається в міру диверсифікації економіки, надання більшого розмаїття товарів та послуг та збільшення купівельної спроможності споживачів. Таке поєднання призводить до вищого рівня життя більшої кількості людей країни. Економічний розвиток призводить до вищого рівня освіти, ширших можливостей працевлаштування та вищого рівня доходів.

Суспільство зміцнюється завдяки економічному розвитку, оскільки збільшення кількості робочих місць призводить до вищого рівня доходів. Вищий рівень життя дає людям більше стимулів залишатися в цьому районі, а не мігрувати у пошуках кращої роботи та можливостей отримання доходу.

Отже, основним результатом економічного розвитку країни є покращення її економічного добробуту через такі показники, як:

- скорочення бідності, зростання зайнятості та скорочення безробіття;
- розширення діапазону економічного та соціального вибору;
- підвищення свободи;
- зростання інноваційних галузей.

1.2. Механізми та фактори економічного розвитку країн

Кожна країна має свою унікальну історію та поєднання культурних, політичних та економічних факторів, що визначають її розвиток. Не існує єдиної теоретичної моделі, що пояснює весь економічний розвиток, але можемо визначити фактори, які можуть вплинути на конкретні країни. Так, доцільним є поділ факторів економічного розвитку країн на економічні та неекономічні фактори.

1. Залежність від первинного продукту. Первинні продукти (або товари) включають сільськогосподарську продукцію та корисні копалини (наприклад, викопне паливо, метали та алмази). Висока залежність від цих продуктів може перешкоджати розвитку. Залежність вимірюється часткою експорту, що припадає на сировинні товари, чи відсотком ВВП. Даний показник також можна виміряти за відсотком населення, зайнятого у цих галузях. Більшість країн Африки на південь від Сахари сильно залежить від сільськогосподарської продукції та корисних копалин, а ряд країн Близького Сходу значною мірою залежать від родовищ нафти та газу.

Первинна залежність від продукту може перешкоджати розробці з таких причин:

1) Низька цінова еластичність попиту. Товари, як правило, є товари першої необхідності або товари першої необхідності (наприклад, продукти харчування та енергоносії), які мають низький PED. Це може призвести до

дуже нестабільних цін у разі незапланованих змін у постачаннях, таких як неврожай або (особливо у випадку з нафтою та газом) відкриття нових родовищ або перебої у постачанні через політичні проблеми.

2) Великі коливання цін на сировинні товари можуть означати, що ВВП країни може швидко зростати або падати, що ускладнює планування на майбутнє. Це перешкоджає інвестиціям і, отже, перешкоджає розвитку.

3) Низька еластичність попиту з доходу. Ці товари також мають низьку ІЕД. У довгостроковій перспективі це, ймовірно, означатиме, що попит на ці товари зростатиме повільніше, ніж на промислові товари та послуги, тому країни, що залежать від сировинних товарів, ймовірно, розвиватимуться повільніше, ніж країни з більшими секторами виробництва та послуг.

2. Ресурсне прокляття. Ряд країн, які мають значні запаси природних ресурсів (особливо корисних копалин та викопного палива), мають тенденцію розвиватися повільніше, ніж країни, що не мають таких багатств. Нігерія і Венесуела (обидві мають величезні запаси нафти) і Ангола (алмази) сильно відстають від таких країн, як Японія, Гонконг або Південна Корея, яким доводиться імпортувати більшу частину енергії та інших сировинних товарів. Існує низка причин «ресурсного прокляття»:

1) війна в країні. Поклади з корисними копалинами зазвичай зустрічаються лише у кількох частинах країни. Це може призвести до конфлікту між жителями багатих та бідних ресурсами регіонів, особливо якщо існує сильна регіональна ідентичність, яка має племінний чи релігійний характер;

2) підвищення обмінного курсу. Іноді експорт корисних копалин може призвести до підвищення обмінного курсу, якщо експорт створює великий профіцит поточного рахунку. Вищий обмінний курс робить інші сектори економіки (виробництво та послуги) менш конкурентоспроможними на міжнародному рівні. Це може торкнутися і розвинених країн; і Великобританія, і Нідерланди зіткнулися з цією проблемою в 1970-х і 1980-х

роках через відкриття родовищ нафти і газу в Північному морі. Проблема стала відома як «голландська хвороба»;

3) обмежені інвестиції в інші сектори – Велика кількість природних ресурсів може призвести до ігнорування інвестицій у виробництво та послуги; залежність від доходів від первинної продукції стає найпростішим варіантом. Це також може призвести до зневаги до навчання та освіти, оскільки економіка не конкурує на основі своїх навичок та технологій.

3) Монопольна влада. Багато світових родовищ корисних копалин контролюються невеликою кількістю великих транснаціональних компаній, які скуповують права на ці родовища (часто шляхом корупційних платежів політикам). Вони сплачують мало місцевих податків і вивозять більшу частину прибутку з країни, тому місцеве населення отримує мало користі від цього природного багатства. Ці гігантські компанії також мають певну монополітичну владу і можуть платити дуже низьку заробітну плату місцевій робочій силі.

Проте слід зазначити, що не всі країни з великими запасами природних ресурсів цим стримуються. Багато залежить від того, наскільки добре керується країна. Австралія – гарний приклад країни із високим рівнем залежності від сировинних товарів, але в неї дуже високий рівень розвитку. Більшість доходів від цього природного багатства генерує податкові надходження, які уряд інвестує в освіту, охорону здоров'я та інфраструктуру. Норвегія – ще один приклад.

4) Права власності. Правова система, яка встановлює та захищає права власності на землю, будівлі та підприємства, має важливе значення для економічного розвитку. Якщо власність може бути легко конфіскована державою або неможливо довести право власності, приватні особи та підприємства неохоче інвестуватимуть і можуть зазнавати труднощів із залученням капіталу. Не менш важливо, щоб ділові контракти мали юридичну чинність. У деяких країнах права власності не захищені належним чином, і, отже, зростання бізнесу ускладнене.

5) Демографічні фактори. У багатих країнах, як правило, спостерігається старіння населення, що може означати менший відсоток працюючого населення і більш повільне зростання. З іншого боку, у багатьох країнах дуже високий рівень народжуваності, що призводить до великого безробіття серед молодих працівників і нестачі ресурсів для забезпечення хорошої освіти. Це може увічнити низькі доходи та уповільнити розвиток. Падіння народжуваності може допомогти країні вийти на вищий рівень розвитку.

6) Інфраструктура. Мережа автомобільних доріг, залізниць, повітряних та морських портів, телекомунікацій, водопостачання та електропостачання життєво важливі для розвитку. Найбільш розвинені країни, як правило, мають набагато кращу інфраструктуру, ніж розвинені.

7) Людський капітал та технології. Країни, які мають освічену та кваліфіковану робочу силу (високий рівень людського капіталу), матимуть більше можливостей для розробки та використання передових технологій, які можуть підвищити продуктивність та рівень життя.

8) Борг. Розвиток у багатьох бідніших країнах було ускладнено через непосильний обов'язок, особливо у 1980-х і 1990-х роках. Вони зайняли великі суми у доларах під вигідні відсотки. Більшість запозичень була в банків у багатих країнах, які вважали, що кредити і відсотки можуть бути погашені за рахунок переваг економічного зростання і того факту, що багато з цих країн мають цінні родовища корисних копалин. Низка факторів призвела до того, що борги вийшли з-під контролю:

- зростання вартості долара та відсоткових ставок (тому погашення боргу та відсотків зросло у місцевій валюті);
- обвал цін на деякі сировинні товари;
- корупція та безгосподарність, внаслідок чого позикові гроші не інвестуються у продуктивне використання[26].

Корупція та погане управління в тій чи іншій мірі спостерігаються у всіх країнах, але це набагато серйозніша проблема у бідніших країнах, особливо якщо вони не є демократичними країнами і не мають вільної преси та

незалежної судової системи. Це полегшує розвиток культури хабарництва, що призводить до неефективних економічних результатів і дуже часто втечі капіталу, коли багатші люди і підприємства вивозять більшу частину своїх доходів і багатства з країни або для того, щоб приховати це, або тому, що вони не думають, що зберегти його у країні безпечно. Це позбавляє країну заощаджень і, отже, інвестицій.

Існує ряд причин, через які країни мають різний рівень економічного розвитку, у тому числі:

1. Відмінності у доходах душу населення. Економічний розвиток, як правило, нижчий у країнах з низьким реальним ВВП на душу населення. У таких країнах деяким людям може бути важко дозволити собі якісний рівень життя. Однак це не означає, що всі люди у таких країнах бідні. Насправді деякі можуть бути дуже багатими.

2. Відмінності у заощадженнях обумовлені відмінностями у доходах на душу населення. Бідні люди не можуть дозволити собі витратити гроші, і тому норма заощаджень (заощадження як відсоток від доходу) в країні, де середній дохід низький, ймовірно, буде низьким. Якщо заощадження низькі, буде брак фінансів для інвестицій.

3. Відмінності у інвестиціях. Країни з низькою вартістю капітальних товарів на одного працівника, швидше за все, матимуть низький дохід на душу населення.

4. Відмінності у зростанні населення. У країнах із високими темпами зростання населення зазвичай спостерігається високий коефіцієнт залежності, причому велика частка дітей залежить від невеликої частки працівників. Це означає, що деякі ресурси, які можуть бути використані для покращення якості життя нинішнього населення, мають бути використані для підтримки додаткових верств населення.

5. Відмінності в освіті та охороні здоров'я. Відсутність доступу або низька якість освіти та охорони здоров'я зменшить якість життя людей і призведе до низького рівня продуктивності.

6. Відмінності у розмірах первинного, вторинного та третинного секторів. Економічне зростання та якість умов праці людей, як правило, тим нижча, чим більша частка працівників, зайнятих у первинному секторі: неповна зайнятість може бути високою у сільському господарстві. Наприклад, десять осіб можуть виконувати роботу шістьох. Це знову-таки знижує продуктивність.

7. Відмінності у концентрації на вузькому спектрі експорту (більшу частину якого становлять сировинні товари). Країни, що експортують вузький асортимент продукції можуть постраждати від значного зниження попиту або скорочення пропозиції. У міру зростання доходів попит на промислові товари та послуги має тенденцію збільшуватись більше, ніж попит на первинні продукти.

8. Відмінності у продуктивності. Країни з низьким виробленням робочої години, як правило, мають низький дохід на душу населення і тому можуть мати, наприклад, нижчий рівень освіти та охорони здоров'я [26].

Причини відмінностей у економічному розвитку взаємопов'язані. Справді, країни можуть потрапити до так званої пастки недостатнього розвитку або порочне коло бідності. Проблема в тому, що в країні з низькими доходами є низька норма заощаджень. Це означає, що більшість їх ресурсів використовується для споживчих товарів. Відсутність капітальних товарів призводить до зниження продуктивності та доходів в країні, що також гальмує економічний розвиток.

Країни з відносно низьким рівнем економічного розвитку можуть зіткнутися з низкою труднощів у прагненні покращити свої економічні показники та рівень життя. До них відносяться:

1. Високий приріст населення. Високий рівень народжуваності може призвести до того, що ресурси будуть використовуватися, наприклад, для харчування та навчання дітей. Натомість їх можна було б використовувати для підвищення виробничого потенціалу країни та підвищення рівня життя.

2. Високий рівень міжнародного боргу. Багато бідних країн у минулому брали великі позики. У деяких випадках значна частина доходів країни йде на погашення іноземних позик (і виплату відсотків за ними). Це означає, що доходи не можна використовувати для видатків на освіту, охорону здоров'я та інвестиції. Таким чином, альтернативною ціною погашення боргу може стати економічний розвиток.

3. Залежність експорту сировини. З часом ціна на сировину має тенденцію падати порівняно з ціною промислових товарів і послуг. Це означає, що деякі бідні країни отримують відносно менше за свій експорт, тоді як їм доводиться платити більше за імпорт. За останні п'ятдесят років ціни на низку сировинних товарів, включаючи мідь, какао та вугілля, падали. На ряді сировинних ринків домінують країни-споживачі, і ці багаті країни використовують свою купівельну спроможність зниження цін на сировинні товари. Також спостерігалися значні коливання цін на деякі сировинні продукти через зміни клімату та інші фактори, що впливають на природні ресурси.

4. Нестача інвестицій у людський капітал та засоби виробництва. Відсутність витрат на освіту, навчання та засоби виробництва стримує зростання продуктивності, впровадження нових технологій та міжнародну конкурентоспроможність.

5. Еміграція ключових працівників. Лікарі, медсестри, вчителі, менеджери та інші ключові працівники можуть шукати більш високооплачувану роботу за кордоном.

6. Торгові обмеження своєї продукції. Тарифи, інші обмеження та субсидії іноземних урядів на власну продукцію ускладнюють для країн, що розвиваються, продаж своєї продукції всередині країни і за кордоном на рівних умовах. Найвищі тарифи, зазвичай, вводяться багатими країнами ті продукти, у яких концентруються бідніші країни, включаючи сільськогосподарську продукцію і трудомісткі промислові товари. Ці тарифи також зростають у міру того, як товари переробляються на товари з вищою

доданою вартістю, тому бідніші країни позбавляються стимулу розвивати свою промисловість.

7. Незбалансована економіка. Деякі ринки можуть бути недостатньо розвинені, наприклад, фінансовий сектор. Відсутність розвиненого фінансового сектора, ймовірно, перешкоджатиме заощадженням та інвестиціям.

З метою подолання відсталості економічного розвитку, країни впроваджують ряд заходів та механізмів, серед яких доцільно виділити наступні:

1. Механізми сприяння економічному розвитку – імпортозаміщення. Це передбачає захист нових вітчизняних галузей промисловості від іноземної конкуренції з боку уряду. Ця допомога призначена для того, щоб дозволити галузям зростати у міру того, як імпорт може бути замінений на вітчизняну продукцію. У разі успіху механізм може збільшити внутрішнє виробництво, підвищити зайнятість та поліпшити торговельний баланс країни товарами та послугами. Однак в даному механізмі є певні ризики. Принаймні, у короткостроковій перспективі це може призвести до підвищення цін та скорочення вибору та, отже, до зниження добробуту економіки. Інші країни також можуть повторити це, і вітчизняна промисловість може залежати від протекціонізму, не прагнучи підвищити свою ефективність і конкурентоспроможність.

2. Механізми щодо сприяння економічному розвитку – просування експорту. Альтернатива – спробувати стимулювати експорт, піддаючи вітчизняні підприємства впливу ринкових сил. Ідея полягає у тому, що без державної підтримки підприємства будуть змушені стати ефективними. Однак успіх цієї політики залежить від здатності підприємств конкурувати з іноземними підприємствами, деякі з яких, можливо, були створені протягом деякого часу (і в результаті могли створити лояльність споживачів) та можуть використовувати переваги економіки.

3. Механізми щодо сприяння економічному розвитку – запрошення ТНК. Сутність даного механізму полягає у покращенні інфраструктури країни, основного капіталу, систем освіти, професійної підготовки та охорони здоров'я. Оскільки країні може не вистачати для цього податкових надходжень, вона може прагнути залучити транснаціональні компанії (ТНК), кредити з-за кордону або іноземну допомогу.

ТНК можуть сприяти розвитку країн, що приймають. Вони можуть збільшити зайнятість та заробітну плату, навчати та навчати робітників, впроваджувати нові технології та покращувати інфраструктуру, наприклад, шляхом будівництва доріг та покращення портів. ТНК можуть платити працівникам у бідних країнах менше, ніж у їхніх рідних країнах, і можуть надавати їм найгірші умови праці. Тим не менш, поки заробітна плата вища і умови кращі, ніж ті, які зазвичай працюють у країнах, що приймають, ТНК будуть вносити позитивний внесок у розвиток країни. Проте існують обставини, коли ТНК можуть завдати шкоди розвитку. ТНК можуть виснажувати невідновлювані ресурси, викликати забруднення навколишнього середовища і чинити тиск на уряди країн, що приймають, змушуючи їх проводити політику, яка згубно впливає на розвиток, наприклад, скорочення правил охорони праці та техніки безпеки.

4. Механізми щодо стимулювання економічного розвитку – запозичення з-за кордону. Запозичення з-за кордону можуть бути ефективними, якщо кошти використовуються таким чином, що підвищує продуктивність та генерує достатній дохід для погашення кредитів, а також сприяє підвищенню рівня життя. Проте відсотки, які стягуються за кредитами, можуть бути високими, що робить деякі проекти нежиттєздатними. Крім того, існує ризик того, що проекти можуть виявитися не такими успішними, як очіувалося. Якщо це так, країни накопичуватимуть борги. Частина зібраних грошей може бути використана на нерентабельні престижні проекти, військові потреби або може бути втрачена через корупцію[3].

1.3 Інноваційний механізм розвитку країни: сутність та особливості

Інноваційний розвиток є найважливішою рисою сучасного економічного розвитку різних країн в умовах сучасної глобалізації. Інновації починаються з реалізації нової ідеї чи рішення в процесі впровадження (запуску) нового продукту чи послуги. Основою інноваційного розвитку є наукові знання високого рівня, втілені в фундаментальних і прикладних дослідженнях. Поєднання їх із практичними розробками закладає основу для інновацій – дослідження та розробки (НДДКР).

Загалом, основними механізмами, за допомогою яких економічна інтеграція впливає на інноваційний розвиток, є: по-перше, в умовах конвергенції економічних систем і загострення конкуренції компанії змушені реагувати на виклики, покращувати якість продукції та розробляти нові продукти (часто нові); формувати інноваційно-виробничий відділ; по-друге, інституційна основа економічної інтеграції (поява спеціалізованих інститутів науково-технічного співробітництва) сприяє прискоренню накопичення знань про об'єднання суб'єктів господарювання. Спільний ринок ЄС, наприклад, пропонує країнам, які виходять на ринок, можливість не лише придбати нові технології, але й дізнатися про інновації; по-третє, інтеграція сформувала спільний ринок для комерціалізації результатів НДДКР, а трансакційні витрати торгівлі технологіями та високотехнологічною продукцією поступово зменшилися [4].

В умовах глобалізації світової економіки спостерігається посилення міжнародної конкуренції у всіх сферах. Стрімкий розвиток технологій та знань у світі призвело до значних проривів в області науки. Інноваційна діяльність держави охоплює різні види діяльності, спрямовані на комерціалізацію знань і технологій. У зв'язку з цим все більшої актуальності набуває інноваційна діяльність суб'єктів економічних систем, яка служить основою конкурентних переваг. Розвинені країни орієнтуються на розвиток

високотехнологічних галузей, які висувають високі вимоги до інновацій. Виклад основного матеріалу. Глобалізація – це новий якісний етап розвитку світової економіки. Суть цього нового етапу полягає в новому якісному стані як міжнародних виробничих сил, так і міжнародних виробничих відносин. Глобалізація – зачіпає всі сфери людської діяльності, та перетворює світ в єдину, цілісну систему. Основою глобалізації є новий рівень продуктивних сил світової спільноти, пов'язаний з матеріалізацією досягнень сучасного етапу науково-технічного розвитку. Основним суб'єктом цих відносин на сучасному етапі є міжнародні корпорації.

Міжнародні корпорації виявляють тенденцію до інтеграції, яка взаємозалежна і взаємопов'язана з їх місцем в системі інноваційних відносин. Діяльність міжнародних корпорацій містить в собі величезний потенціал, що відбивається на стимулюванні національних економік, орієнтація на розвиток передових технологій, результати яких можуть бути використані країнами. Та може стати важливою умовою зростання економік та інноваційного розвитку країн світу. Але серед недоліків цього процесу є зростаюча різниця між розвиненими країнами та країнами, що розвиваються.

Іншим фактором впливу глобалізації на інноваційну діяльність є кластерна політика. Кластерна політика – це об'єднання інститутів і підприємств або формування кластерів конкурентоспроможних галузей. Кластери, здебільше, концентруються в окремих країнах, де відбувається взаємна підтримка всіх галузей групи. Участь у кластері також надає переваги у доступі до нових технологій, методів, та можливостей. Кластерні фірми швидко дізнаються про досягнення технологій та обладнання, нові концепції та постійно вивчають ці інноваційні конкурентні переваги завдяки іншим членам кластера. Членство в кластері дає переваги безпосередньо контролювати діяльність інших фірм, в той час як окремі фірми мають гірший доступ до інформації і змушені нести більші витрати.

Зарубіжний досвід свідчить про те, що в сучасних умовах сформувалися три головні типи моделей науково-інноваційного розвитку країн:

1) Країни з високим інноваційним коефіцієнтом, які орієнтуються на лідерство в наукових дослідженнях, реорганізацію великомасштабних цільових проектів, що охоплюють усі стадії інноваційного процесу. Це США, Велика Британія, Франція. У цих країнах формується інноваційний тип суспільства.

2) Країни, орієнтовані на поширення нововведень шляхом створення сприятливого науково-технічного середовища: Німеччина, Швеція, Швейцарія.

3) Країни, що стимулюють інноваційним шляхом розвиток інноваційної структури, яка забезпечить сприйнятливість досягнень світового науково-технічного процесу. Такі держави, як Японія, Південна Корея координують дії різних секторів у сфері науки та технологій[25].

Підтримка інноваційної діяльності у розвинутих країнах світу здійснюється у різних напрямках. Зокрема, у Південній Кореї та Японії основними агентами економічного зростання вважаються великі промислові групи. Тому держава саме їх підтримує у прагненні застосування у своїй діяльності наукомістких технологій, щоб підвищити частку експорту в загальному обсязі своєї продукції.

Серед інших урядових заходів зі стимулювання розвитку інноваційного сектору економіки можна виділити такі програми:

- конкурентоспроможність;
- стратегічна оборонна ініціатива;
- стратегічна комп'ютерна ініціатива;
- орбітальна станція;
- розробка нових екологічно чистих технологій спалювання вугілля;
- розробка засобів боротьби зі СНІДом;
- національні критичні та подвійні технології [25].

У Японії уряд розробив та реалізує політику активного втручання у вирішенні науково-технічних завдань різного роду та масштабу

(централізоване регулювання розвитку науково-технічної та інноваційної сфери в Японії використовувалось і раніше).

У країні створена розширена мережа державних органів, які формують науково-технічні пріоритети й розробляють оптимальні механізми стимулювання участі приватних компаній у пріоритетних проектах. Держава, виділяючи порівняно невеликі кошти, фінансує початок найризикованіших для приватного бізнесу НДДКР. На стадії розробки інноваційних проектів залучаються приватні компанії. На пізніших стадіях інноваційні проекти реалізуються лише за допомогою приватних компаній. Характеризуючи механізми державного стимулювання інноваційної діяльності США та Японії, єдиною та спільною рисою є те, що вони орієнтовані на створення сприятливих умов для залучення приватних інвестицій в інноваційну сферу [25].

Однак інтенсивне зростання конкуренції у відкритому глобальному просторі інноваційної діяльності ускладнює реалізацію конкурентних переваг національних економік країн. При цьому явища та процеси як внутрішнього, так і глобального характеру, суттєво впливають на сучасний стан і перспективи розвитку національних інноваційних систем, а саме на:

- розвиток мережевих технологій;
- рівень розвитку освіти;
- інноваційну спеціалізацію держави;
- поширення серед населення та доступність сучасних інформаційних технологій.

Нова модель економічного зростання в країнах – членах Організації економічного співробітництва та розвитку (далі – ОЕСР) включає:

- рівноважну траєкторію економічного розвитку;
- стабільність еколого-економічного розвитку країн;
- фінансову та інституційну стабілізацію економіки;
- постійне зростання доходів на душу населення та розвиток галузей, які визначають науково-технологічний прогрес.

Умови реалізації інноваційних стратегій базуються на державному регулюванні, закупівлі й підтримки перспективних ринків, забезпечуючи конкурентоспроможність виробничої діяльності й торгівлі за кордоном [24].

Основна роль у формуванні національної інноваційної системи відводиться державі через регулювання науково-інноваційної сфери, в рамках якої створюються, зберігаються та поширюються інноваційні знання та технології. При цьому держава здатна підтримувати та стимулювати інноваційну діяльність за допомогою:

- формування та вдосконалення законодавчої та нормативної бази регулювання;
- фінансування з державного бюджету інноваційних програм, проектів та створення об'єктів інноваційної інфраструктури;
- організації закупівлі для державних потреб наукомісткої інноваційної продукції та передової техніки;
- створити у встановленому законодавством порядку пільгові умови для здійснення інноваційної діяльності та стимулювати інвесторів [26].

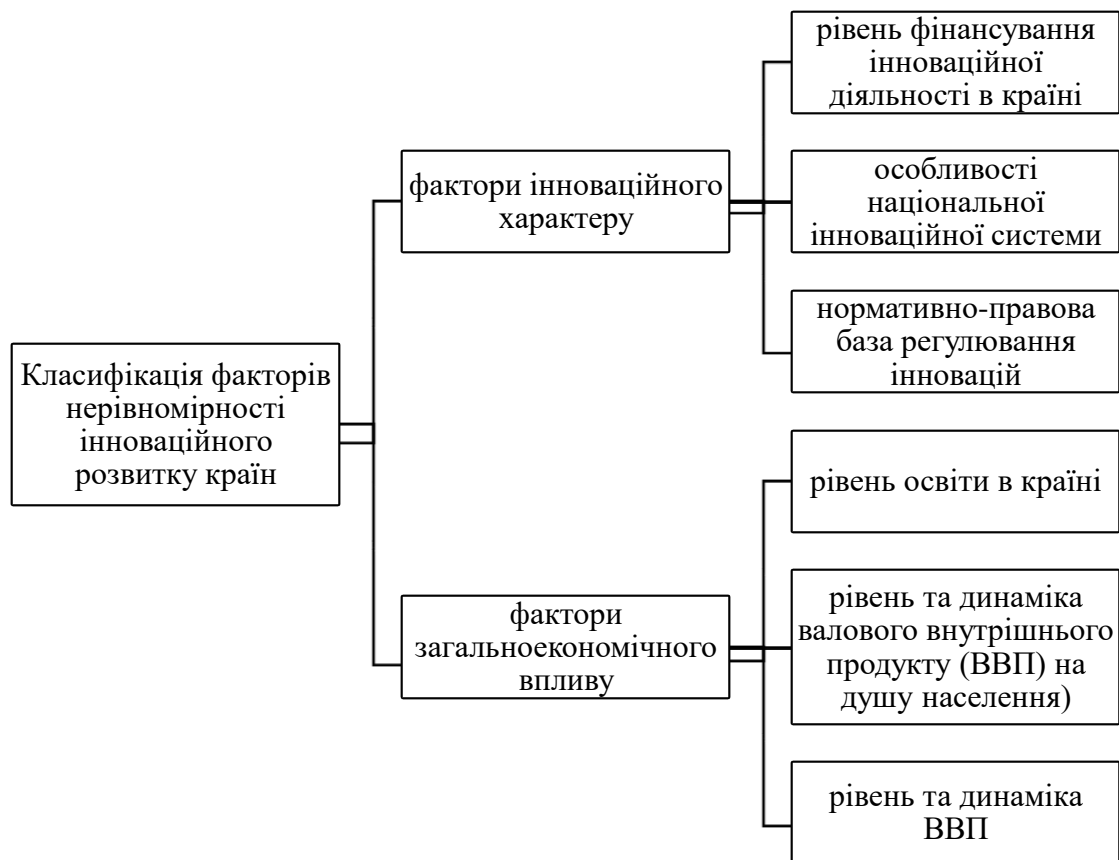
В умовах ринкової економіки інноваційний сектор займає одне з перших місць, а перед інноваційною діяльністю відкриваються масштабні перспективи у сфері бізнесу.

Аналіз інноваційної політики провідних країн світу дозволяє визначити основну ціль формування національних інноваційних систем – підвищення якості життя населення через:

- створення додаткових робочих місць у сфері і науки, і виробництва та послуг;
- збільшення надходжень до бюджетів різних рівнів за рахунок підвищення обсягів виробництва наукомісткої продукції та зростання доходів населення;
- розміщення виробництв, передусім екологічно шкідливих, у країнах, що не входять до «золотого мільярду»;
- розв'язання власних екологічних та соціальних проблем за рахунок

використання найновітніших технологій [1].

Загалом виділяємо дві основні категорії факторів, які визначають нерівномірність інноваційного розвитку(рис. 1.5):

Рис. 1.5 – Класифікація факторів нерівномірності інноваційного розвитку країн [19-21]

Модернізаційний розвиток економічних систем у різних країнах світу показав зростання та незбалансованість інноваційного розвитку. Вважаємо, що це викликано двома причинами: одна – це особливості інноваційних систем у різних країнах, а інша – відмінність у них рівня інновацій та соціально-економічного розвитку. В якості параметрів інноваційної нерівності виділяємо[26]:

- інноваційні коригування, пов’язані з відмінностями національних інноваційних систем у розвинутих країнах;
- різний рівень інноваційного потенціалу;
- інноваційний розрив між країнами, що розвиваються, заснований

на відмінностях у соціально-економічному розвитку;

– характеристики адаптації інновацій у країнах, що швидко розвиваються, таких як Китай та Індія (хоча ці країни мають низький інноваційний потенціал, вони здатні ефективно адаптуватися до інновацій розвинутих країн завдяки своєму доступу до кваліфікованих талантів і, отже, здатні забезпечити реалізацію інновацій).

Під впливом процесу глобалізації світової економіки продовжують розширюватися межі перетікання факторів виробництва та інноваційної діяльності, з'являється можливість подолання дисбалансу національного інноваційного розвитку. Підвищена відкритість національної інноваційної системи дає можливість використовувати ресурси всієї світової економіки та здешевлювати високотехнологічну продукцію, підвищуючи тим самим конкурентоспроможність національної інноваційної системи [25].

Тут слід враховувати міжнародний характер науково-технічного прогресу, який веде до необмеженого поширення нових технологій і наукових результатів у всьому світі, що, як зазначають дослідники, суперечить конкуренції між країнами та компаніями. У світовій економіці часто існують різноманітні дискримінаційні засоби для збереження лідируючих позицій у технологічному розвитку та недопущення неякісних та неефективних технологій до країн.

При цьому швидкість і коло учасників інноваційної діяльності продовжують розширюватися, а взаємовідносини між ними змінюються і ускладнюються. Основними акторами міжнародного бізнесу в інноваційній діяльності є найбільші транснаціональні корпорації, які все більше прагнуть зосередити виробництво наукомісткої продукції в країнах, що розвиваються.

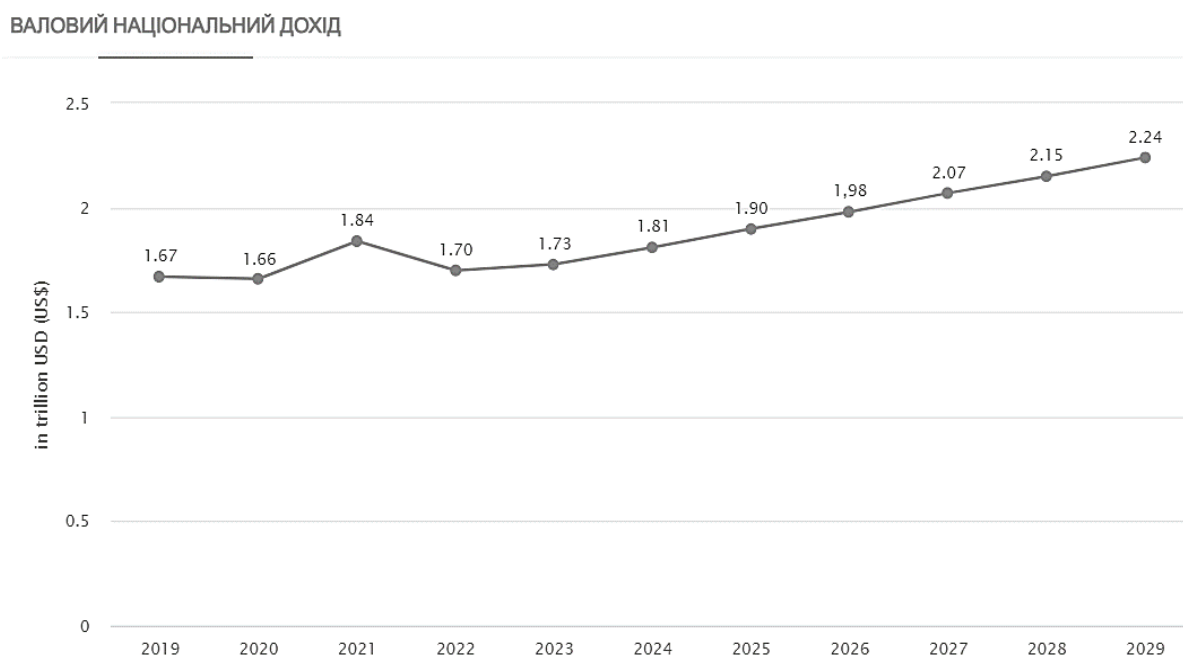
РОЗДІЛ 2.

ДОСЛІДЖЕННЯ СТАНУ ІННОВАЦІЙНОГО МЕХАНІЗМУ В РОЗВИТКУ РЕСПУБЛІКИ КОРЕЯ

2.1. Аналіз стану економічного розвитку Республіки Корея

Південна Корея, офіційно Республіка Корея, є прикладом економічного успіху Азії. З ВВП в 1,71 трлн. дол. США в 2023 році вона є четвертою за величиною економікою в регіоні, поступаючись лише набагато густонаселенішим сусідам Китаю, Японії та Індії [41].

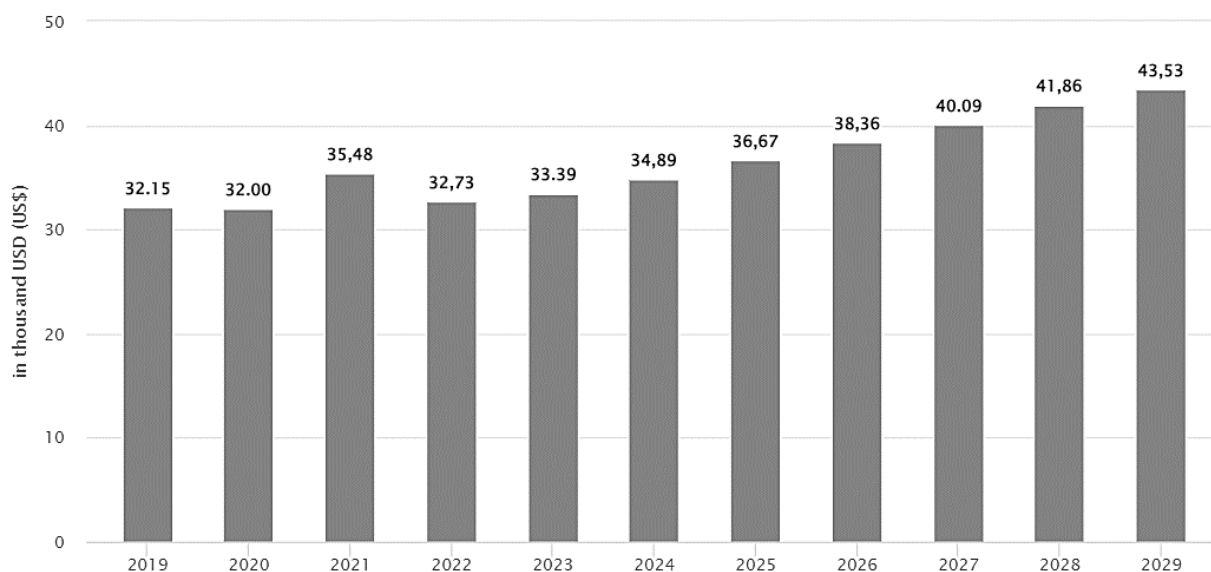
Південна Корея перетворилася в одну з найбагатших і розвинених країн світу всього за кілька десятиліть. Це зростання можна пояснити поєднанням факторів, включаючи експортно-орієнтовану політику, стратегії індустріалізації під керівництвом уряду та стійкі інвестиції в освіту та технології.

Рис. 2.1 – Динаміка валового національного доходу Республіки Корея в 2019-2029 рр. (2024-2029 рр. – прогнозні), трлн. дол. [41]

За період 2019-2023 рр. валовий національний дохід збільшився на 3,5% із обсягу в 1,67 трлн. дол. в 2019 році до 1,73 трлн. дол. в 2023 році.

ВАЛОВИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ДОХІД НА ДУШУ НАСЕЛЕННЯ

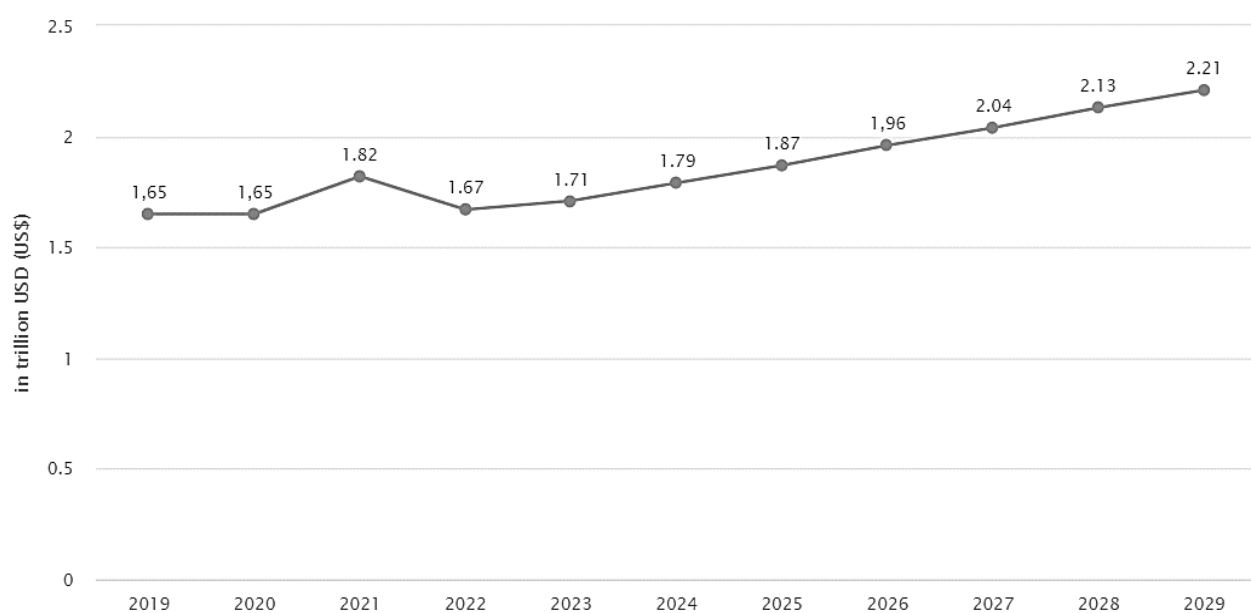

Рис. 2.2 – Динаміка валового національного доходу на душу населення Республіки Корея в 2019-2029 рр. (2024-2029 рр. – прогнози), тис. дол. [41]

Валовий національний дохід в розрахунку на одну людину в Республіці Корея зріс за останні 5 років із обсягу в 32,15 тис. дол. до 33,39 тис. дол. на одну особу. Крім того, це одна з провідних країн з найбільшою часткою світового внутрішнього продукту / ВВП за паритетом купівельної спроможності (ПКС). Її ВВП зростає протягом останніх кількох років, тоді як зростання валового внутрішнього продукту / ВВП у Південній Кореї не є стабільним, а зростає з 2009 року. У 2023 році ВВП Південної Кореї становив близько 1,71 трлн. дол. США[41].

Південна Корея є членом ОЕСР і членом G20. Серед останніх зростання ВВП країни було вищим, ніж у Сполучених Штатах чи Європейському Союзу в 2013 році. Південна Корея є однією з найбільш швидкозростаючих економік у світі.

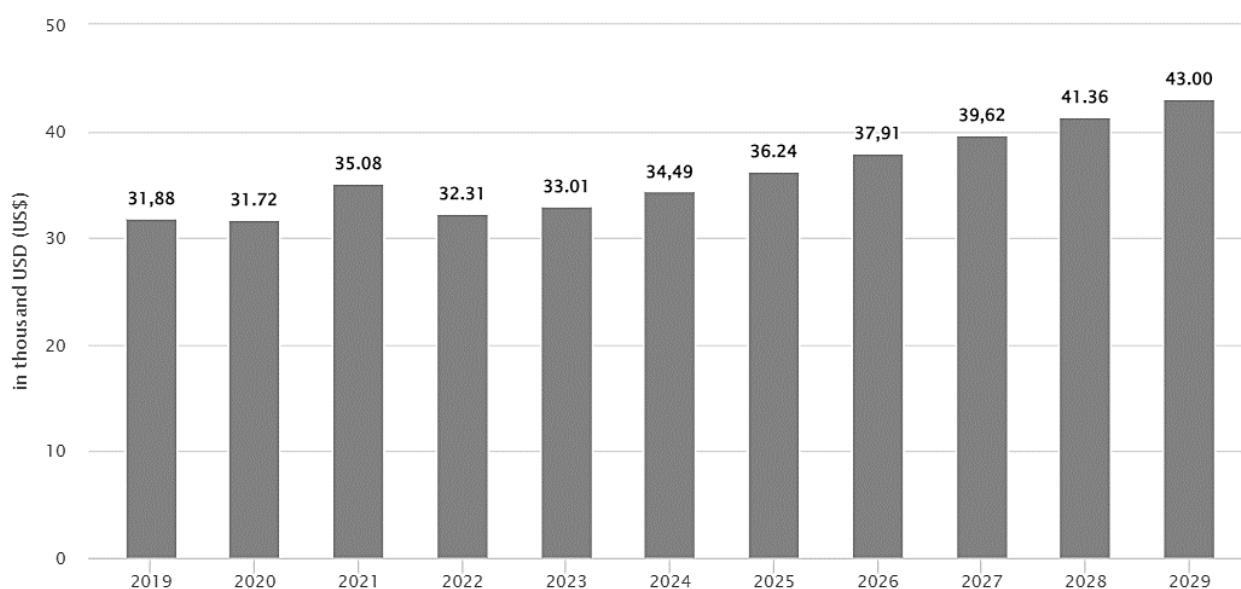
ВАЛОВИЙ ВНУТРІШНІЙ ПРОДУКТ

Рис. 2.3 – Динаміка ВВП Республіки Корея в 2019-2029 рр. (2024-2029 рр. – прогнозні), трлн. дол. [41]

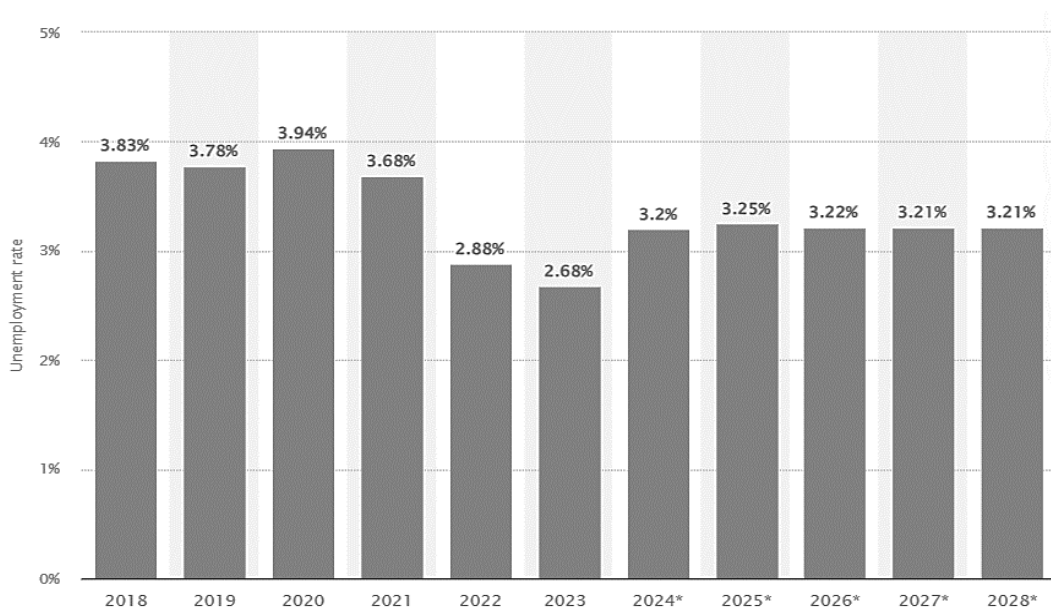
ВВП на душу населення країни за період 2019-2023 рр. зросло на 3,6% із обсягу в 31,88 тис. дол. в 2019 році до 33,01 тис. дол. в 2023 році.

ВАЛОВИЙ ВНУТРІШНІЙ ПРОДУКТ - НА ДУШУ НАСЕЛЕННЯ

Рис. 2.4 – Динаміка ВВП на душу населення Республіки Корея в 2019-2029 рр. (2024-2029 рр. – прогнозні), тис. дол. [41]

Рівень життя в Південній Кореї також вважається досить високим, рівень безробіття, який є одним із ключових факторів, протягом останнього десятиліття становив близько 3 %. Для порівняння, рівень безробіття в Сполучених Штатах був майже вдвічі, іноді втричі вищим, ніж у Південній Кореї за той самий період. Що стосується зайнятості, то рівень зайнятості в Південній Кореї майже такий самий, як у Сполучених Штатах чи Франції, де понад 60 відсотків зайнятих осіб серед населення.

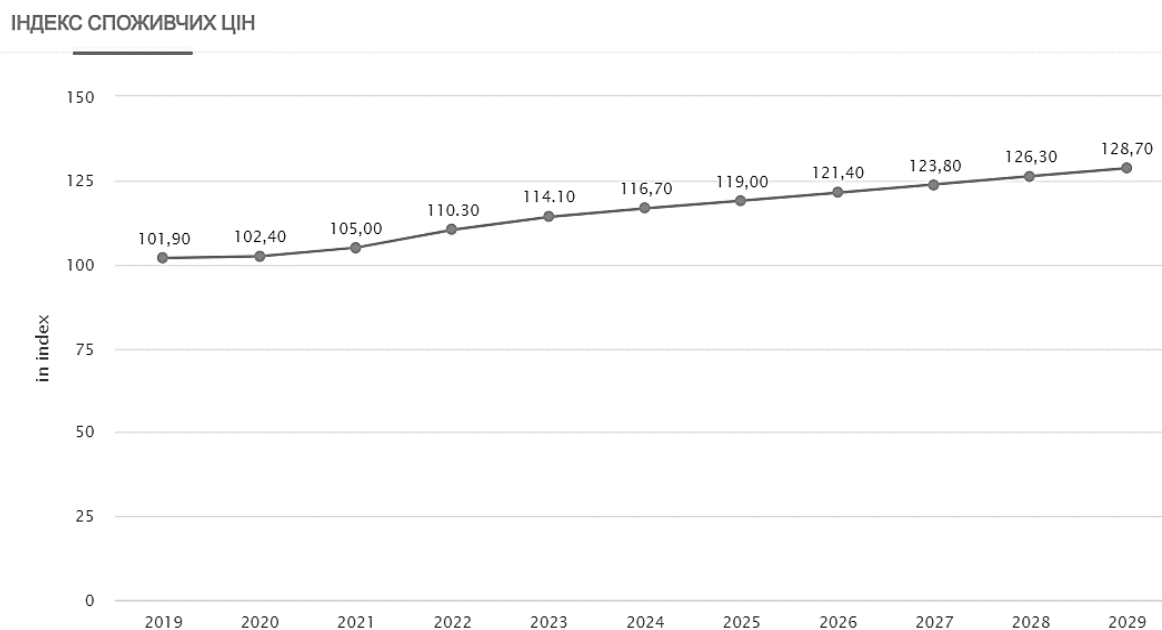

Рис. 2.5 – Динаміка рівня безробіття населення Республіки Корея в 2019-2029 рр. (2024-2029 рр. – прогнози), % [41]

Завдяки надмірному зростанню з 1960-х до 1990-х років Південна Корея зарекомендувала себе як розвинена країна світу з сильною економікою та високими зарплатами. Постійне економічне зростання пояснюється міцною експортно-орієнтованою економікою, яка вважалася необхідною для країни, особливо через дефіцит природних ресурсів, а також перенаселення порівняно з доступною життєвою площею.

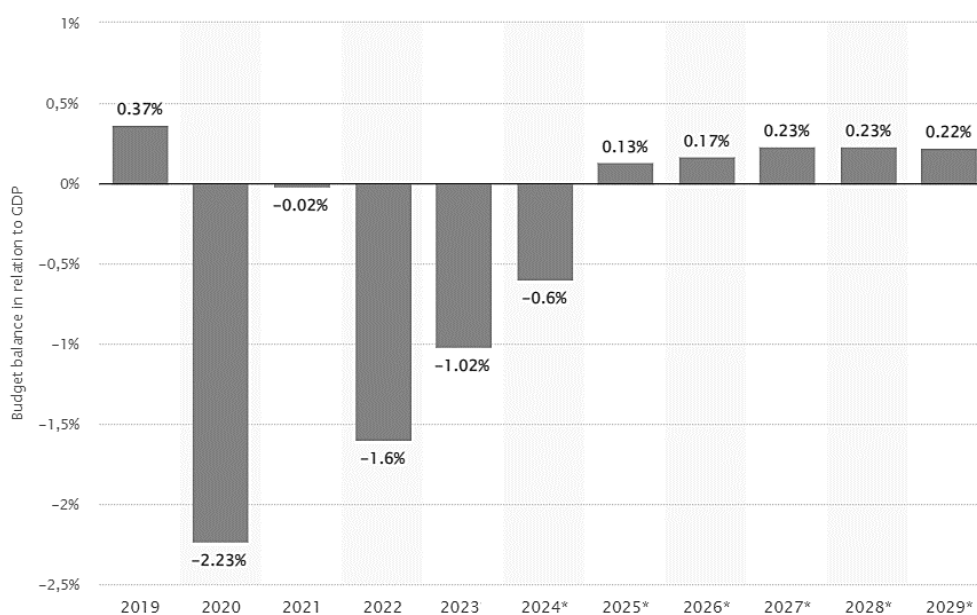
Рівень безробіття залишається низьким, коливається в діапазоні 3 %, що є близьким до повної зайнятості, але все ще існують перешкоди, зокрема старіння населення та сильна залежність від експорту. Зараз Південна Корея намагається збалансувати свою залежність від експорту шляхом

розширення сфери послуг, особливо в умовах сповільнення експортного ринку.

Рис. 2.6 – Динаміка індексу споживчих цін Республіки Корея в 2019-2029 рр. (2024-2029 рр. – прогнозні), % [41]

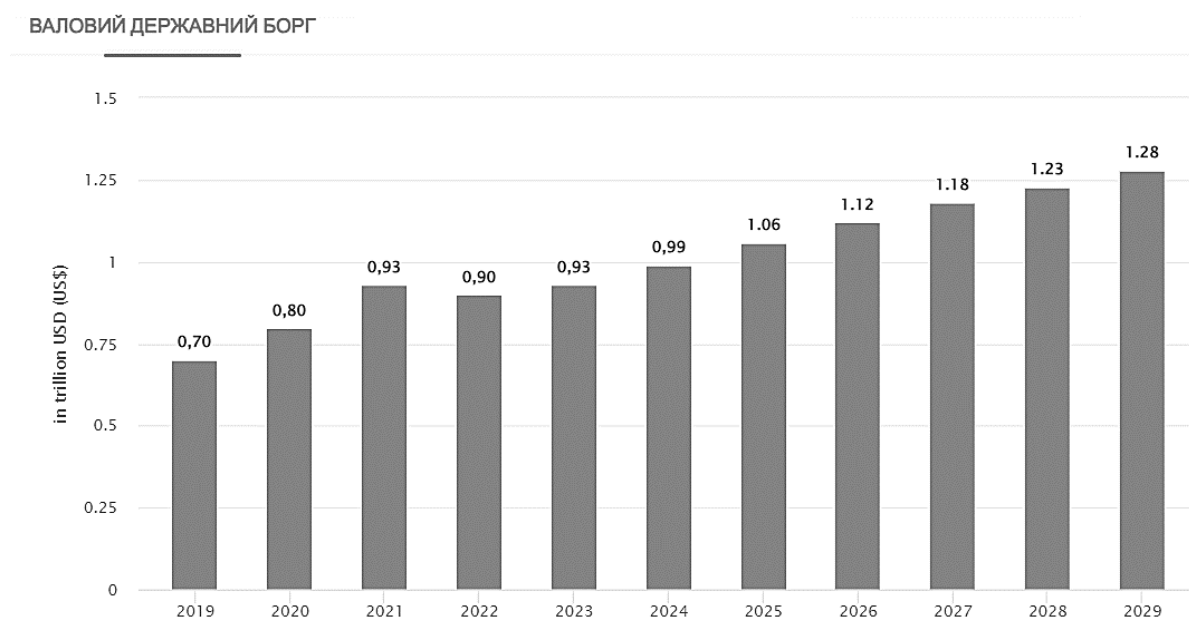
За період 2019-2023 рр. індекс споживчих цін Республіки Корея мав тенденцію до зростання із 101,9% в 2019 році до 114,1% в 2023 році.

Рис. 2.7 - Баланс бюджету по відношенню до ВВП Республіки Корея в 2019-2029 рр. (2024-2029 рр. - прогнозні), % [41]

Прогнозується, що баланс бюджету по відношенню до ВВП Південної Кореї збільшиться між 2024 і 2029 роками загалом на 0,8 процентного пункту. Це загальне збільшення не відбувається безперервно. За оцінками, сальдо бюджету становитиме 0,22 відсотка в 2029 році [41].

Цей показник описує чисте кредитування/позичення загального державного управління, яке розраховується як доходи мінус загальні витрати. Міжнародний валютний фонд визначає державні видатки як такі, що складаються із загальних витрат і чистого придбання нефінансових активів. Загальний державний дохід складається з надходжень від податків, соціальних внесків, грантів до отримання та інших доходів.

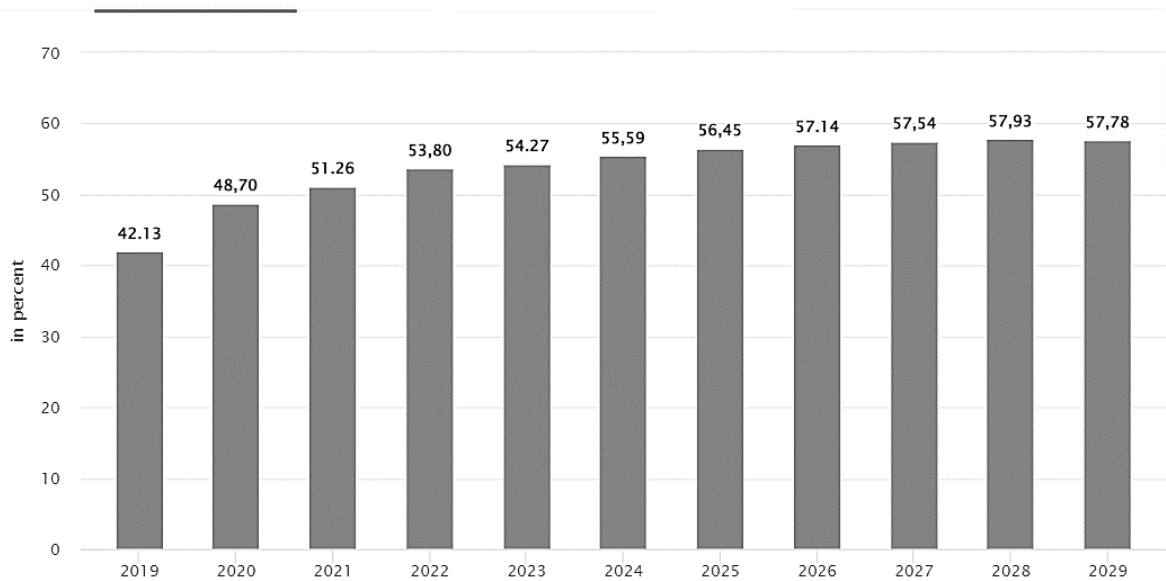

Рис. 2.8 – Динаміка валового державного боргу Республіки Корея в 2019-2029 рр. (2024-2029 рр. - прогнози), трлн. дол. [41]

Валовий державний борг Республіки Корея за 2019-2023 рік збільшився на 32,86% із обсягу в 0,7 трлн. дол. в 2019 році до 0,93 трлн. дол. в 2023 році, в першу чергу за рахунок зростання внутрішніх державних запозичень.

Також в динаміці відбулося зростання питомої ваги державного боргу в ВВП країни із рівня в 43,12% в 2019 році до 54,27% в 2023 році.

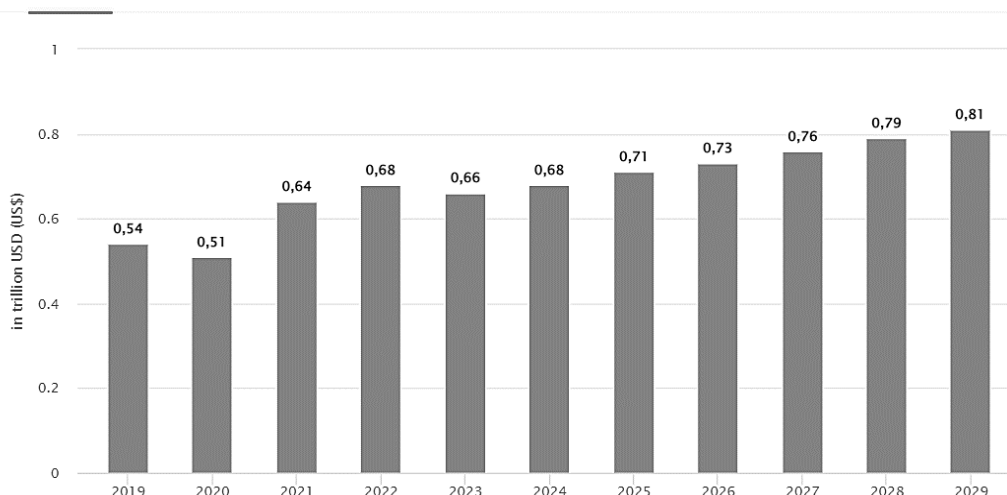
ВАЛОВИЙ ДЕРЖАВНИЙ БОРГ - ВІДСОТОК ВВП

Рис. 2.9 – Динаміка валового державного боргу до ВВП Республіки Корея в 2019-2029 рр. (2024-2029 рр. - прогнози), % [41]

Під час світової фінансової кризи Південна Корея здивувала багатьох економістів тим, що зберегла стабільну економіку та навіть зазнала економічного зростання, особливо на піку кризи. Завдяки пакетам стимулів, а також високому рівню споживання сильна експортоорієнтована економіка Південної Кореї не постраждала так негативно, як багато інших розвинених країн.

ЕКСПОРТ ТОВАРІВ

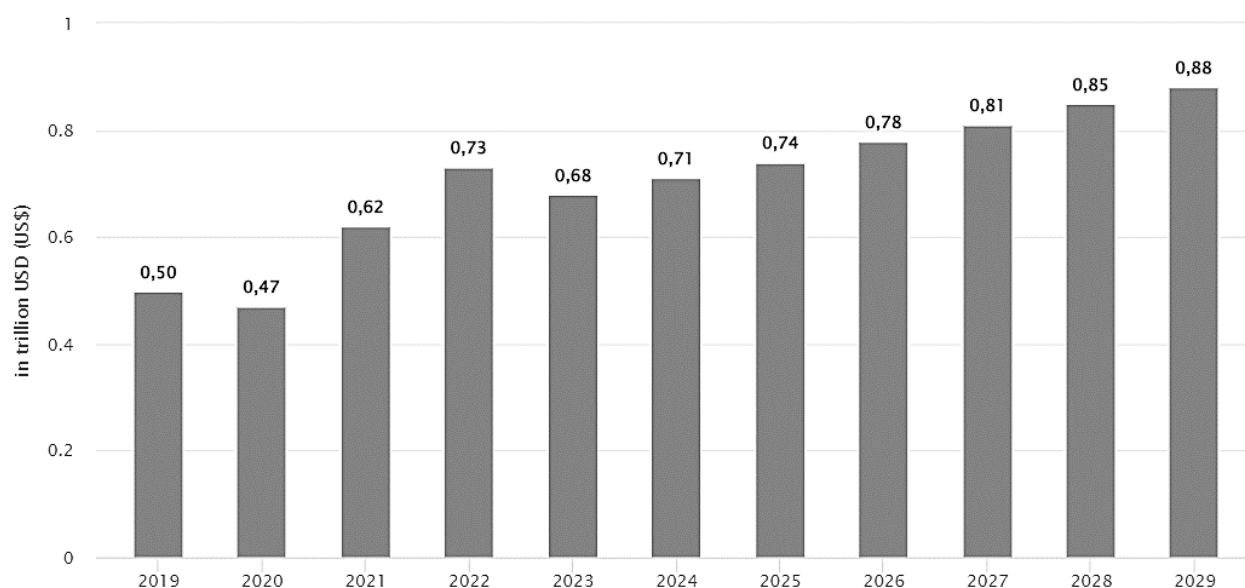
Рис. 2.10 – Динаміка експорту товарів Республіки Корея в 2019-2029 рр. (2024-2029 рр. - прогнози), трлн. дол. [41]

Економіка Південної Кореї в основному обертається навколо виробництва та експорту технологічних товарів. Так, Південна Корея є однією з провідних країн-експортерів у всьому світі, в основному експортує електроніку, автомобілі та машини.

Південна Корея також є однією з провідних країн - імпортерів в усьому світі. Обсяг імпорту країни за останні 5 років збільшився на 36% із обсягу в 0,5 трлн. дол. в 2019 році до 0,68 трлн. дол. в 2023 році.

ІМПОРТ ТОВАРІВ

Рис. 2.11 – Динаміка імпорту товарів Республіки Корея в 2019-2029 рр. (2024-2029 рр. - прогнозні), трлн. дол. [41]

Отже, Республіка Корея є прикладом економічного успіху Азії. З ВВП в 1,71 трлн. дол. США в 2023 році вона є четвертою за величиною економікою в регіоні, поступаючись лише набагато густонаселенішим сусідам Китаю, Японії та Індії. Південна Корея перетворилася в одну з найбагатших і розвинених країн світу всього за кілька десятиліть. Це зростання можна пояснити поєднанням факторів, включаючи експортно-орієнтовану політику, стратегії індустріалізації під керівництвом уряду та стійкі інвестиції в освіту та технології. За період 2019-2023 рр. валовий національний дохід збільшився на 3,5% із обсягу в 1,67 трлн. дол. в 2019 році до 1,73 трлн. дол. в 2023 році.

Валовий національний дохід в розрахунку на одну людину в Республіці Корея зріс за останні 5 років із обсягу в 32,15 тис. дол. до 33,39 тис. дол. на одну особу. Крім того, це одна з провідних країн з найбільшою часткою світового внутрішнього продукту / ВВП за паритетом купівельної спроможності (ПКС). Її ВВП зростає протягом останніх кількох років, тоді як зростання валового внутрішнього продукту / ВВП у Південній Кореї не є стабільним, а зростає з 2009 року. У 2023 році ВВП Південної Кореї становив близько 1,71 трлн. дол. США. Південна Корея є членом ОЕСР і членом G20. Серед останніх зростання ВВП країни було вищим, ніж у Сполучених Штатах чи Європейському Союзі в 2013 році. Південна Корея є однією з найбільш швидкозростаючих економік у світі. ВВП на душу населення країни за період 2019-2023 рр. зросло на 3,6% із обсягу в 31,88 тис. дол. в 2019 році до 33,01 тис. дол. в 2023 році. Рівень життя в Південній Кореї також вважається досить високим, рівень безробіття, який є одним із ключових факторів, протягом останнього десятиліття становив близько 3 відсотків, плюс-мінус кілька процентних пунктів. За період 2019-2023 рр. індекс споживчих цін Республіки Корея мав тенденцію до зростання із 101,9% в 2019 році до 114,1% в 2023 році. Прогнозується, що баланс бюджету по відношенню до ВВП Південної Кореї збільшиться між 2024 і 2029 роками загалом на 0,8 процентного пункту. Це загальне збільшення не відбувається безперервно. За оцінками, сальдо бюджету становитиме 0,22 відсотка в 2029 році. Валовий державний борг Республіки Корея за 2019-2023 рік збільшився на 32,86% із обсягу в 0,7 трлн. дол. в 2019 році до 0,93 трлн. дол. в 2023 році, в першу чергу за рахунок зростання внутрішніх державних запозичень. Також в динаміці відбулося зростання питомої ваги державного боргу в ВВП країни із рівня в 43,12% в 2019 році до 54,27% в 2023 році. Економіка Південної Кореї в основному обертається навколо виробництва та експорту технологічних товарів. Так, Південна Корея є однією з провідних країн-експортерів у всьому світі, в основному експортує електроніку, автомобілі та машини. Експорт товарів за досліджуваний період зріс із 0,54 трлн. дол. до 0,66 трлн. дол. в 2023 році. Південна Корея також є однією

з провідних країн - імпортерів в усьому світі. Обсяг імпорту країни за останні 5 років збільшився на 36% із обсягу в 0,5 трлн. дол. в 2019 році до 0,68 трлн. дол. в 2023 році[41].

2.2. Стан інноваційного розвитку Республіки Корея

Починаючи з 1960-х років і впродовж наступних трьох десятиліть Республіка Корея успішно трансформувалася з країни з низькими доходами в економіку з високими доходами. Процес наздоганяючого розвитку в Республіці Кореї перетворився на стратегію індустріалізації, орієнтовану на внутрішній ринок та імпортозаміщення, на стратегію зростання експорту, орієнтовану на зовнішній ринок. НТІ відіграли центральну роль, оскільки GRI сприяли передачі ключових технологій до Кореї та їхнього дуже швидкого впровадження промисловістю, особливо великими конгломератами. Крім того, протягом 1990-2000-х років Республіка Корея провела внутрішні реформи щодо лібералізації своєї економіки, що призвело до поступового зростання участі країни в ДЦС, при цьому індекс участі в ДЦС збільшився приблизно з 40% у 1995 році до 56% у 2010 році [28], і знизили бар'єри для ППІ (індекс регулювання ППІ знизився з 0,532 у 1997 році до 0,143 у 2010 році) [29]. ВВП зростав у середньому на 7,9% на рік у період 1960-2000 років, а в період з 2011 по 2021 рік сукупне річне зростання становило 2,38%, що все ще скорочувало розрив у доходах із розвиненими країнами.

Республіка Корея є лідером цифрової економіки, що підтримується надійною цифровою інфраструктурою, чому сприяє чітка відданість уряду інвестиціям у нові технології та динамічний та інноваційний приватний сектор. З 2000-х років Республіка Корея значно випереджає інші країни ОЕСР з точки зору проникнення фіксованого широкопasmового зв'язку і в даний час має найвищий відсоток оптоволокна в загальному обсязі підключень фіксованого широкопasmового зв'язку[30], що є ключовим фактором для

мобільної системи зв'язку та зростання трафіку даних, що стимулюється цифровою трансформацією [31].

Вона також була одним із ініціаторів у галузі технологій 5G: до жовтня 2023 року кількість підписок 5G досягла 20 млн. (26,8% від загальної кількості мобільних підписок). Вже у 2019 році Корея опублікувала національну стратегію 5G «5G+» для інтеграції передових пристроїв та послуг у видобувних та переробних галузях в інфраструктуру 5G [32]. Паралельно уряд сформулював п'ятирічну програму розвитку квантових обчислювальних технологій в 2019 році та стратегію штучного інтелекту в 2020 році. Великі корейські компанії у сфері ІКТ також активно впроваджують передові технології. У 2022 році Samsung оголосила, що протягом наступних п'яти років інвестує 356 млрд. дол. США у напівпровідники, біофармацевтику та телекомунікації, щоб стати лідером у нових галузях телекомунікацій та робототехніки наступного покоління. Більше того, у 2019 році Республіка Корея посіла четверте місце серед країн ОЕСР щодо перетворення свого уряду на керовану користувачами та повністю цифрову платформу, яка допомагає забезпечити більш комплексний підхід до цифрової трансформації державного сектору. Республіка Корея також все частіше використовує регулювання, засноване на даних, як доповнення до традиційних інструментів регулювання, які, підвищуючи прозорість та зменшуючи інформаційну асиметрію, що можуть спрямувати ринок у правильному напрямку [33].

Республіка Корея посідає друге місце за інтенсивністю НДДКР серед країн ОЕСР з високими витратами підприємств на НДДКР (BERD). Валові внутрішні витрати Кореї на НДДКР (ВРНДДКР) склали 4,7% ВВП у 2023 році, поступившись лише Ізраїлю серед країн ОЕСР. Щорічний темп зростання НДДКР залишався стабільним на рівні 7% у період 2011–2023 років, причому він зростав швидше у комерційних підприємствах (8%), ніж у державних (4%) та вищих навчальних закладах (4%). Переважна більшість пояснюється виключно високим рівнем BERD, який був другим за величиною після Ізраїлю серед країн ОЕСР (4,1% ВВП у 2020 році).

Великі компанії витрачають 62,5% від загальної суми коштів на НДДКР, а решта розподіляється між МСП (25,4%) та венчурними фірмами (12,1%) [37]. Склад BERD за обсягом компаній та галузям практично не змінювався протягом десятиліття. Витрати на фінансовані державою дослідження також є одними з найвищих у країнах ОЕСР, оскільки Республіка Корея посідає четверте місце за обсягом державних бюджетних асигнувань на НДДКР (GBARD) після США, Німеччини та Японії.

Щодо ефективності сектора, державні дослідження більшою мірою сконцентровані в GRI, ніж в університетах, при цьому рівень державних витрат на НДДКР (GOVERD) найвищий серед країн ОЕСР (0,46% ВВП). Витрати вищої освіти на НДДКР (HERD) трохи нижче середнього показника ОЕСР (0,38% проти 0,41%) [37].

Великі інвестиції Кореї у НДДКР та інновації з погляду людських та фінансових ресурсів, схоже, лише частково окупилися з погляду збільшення інноваційної діяльності. Результати НДДКР у кількісних показниках, таких як кількість патентних заявок та публікацій, є провідними у світі та постійно зростають: у період з 2006 по 2023 рік кількість наукових публікацій на мільйон жителів збільшилася з 895 до 1 773 (середній показник ОЕСР 1 214). Проте продуктивність наукового виробництва залишається низькою. Наприклад, відсоток публікацій у 10% найцитованіших журналів світу становить близько 8%, що ставить Республіку Корею в нижню третину країн ОЕСР (OECD, 2022 [36]). Більше того, кількість компаній, які повідомили про інновації, відносно невелика – близько 40% (США: 63%; Німеччина: 61%; Швейцарія: 72%) [35].

Висококваліфікована кадрова база пропонує великий потенціал для майбутнього зростання ефективного використання. Частка молодого дорослого населення Кореї (25–34 років) із вищою освітою становить 70% і є найвищою серед країн ОЕСР та економік-партнерів [34]. Серед них випускники STEM становлять 31%, що вище за середній показник ОЕСР (27%) [38]. В останньому опитуванні Програми ОЕСР з міжнародної оцінки

компетенцій дорослих [39]. Корея набрала значно вище за середній бал за грамотністю та навичками рахунку, хоча й середні показники щодо вирішення проблем у високотехнологічних середовищах [39]. Однак рейтинг університетської освіти Міжнародного інституту розвитку менеджменту (IMD), заснований на опитуванні роботодавців, показує низьку задоволеність роботодавців корейськими випускниками, в результаті чого в 2020 Корея посіла 48-е місце з 63 [40].

Інноваційний рейтинг Республіки Корея - це оцінка, що вимірює інноваційність та технологічний прогрес країни у порівнянні з іншими країнами світу. Республіка Корея, відома своїми високими технологічними досягненнями, тому має високі рейтингові позиції даному рейтингу. Це свідчить про те, що країна активно інвестує в науково-дослідну діяльність та розвиток технологій, що сприяє її конкурентоспроможності на світовій арені.

У таблиці 2.1 наведено рейтинги Республіки Корея за останні чотири роки. Доступність даних та зміни у структурі моделі ГІІ впливають на порівняння рейтингів ДІІ з року в рік. Статистичний довірчий інтервал рейтингу Республіки Корея в ДІІ 2023 знаходиться між 7 і 10 місцями.

Таблиця 2.1 – Рейтинг Республіки Корея в ГІІ [42]

Рік	ГІІ Position	Innovation Inputs	Innovation Outputs
2020	10	10	10
2021	5	9	5
2022	6	16	4
2023	10	12	7

В 2023 році Республіка Корея посідає 12 місце за інноваціями. Ця позиція вища, ніж торік. Республіка Корея посідає 7 місце за обсягами інноваційної діяльності. Ця позиція нижча, ніж торік.

У таблиці 2.2 нижче наведено огляд сильних та слабких сторін показників Республіки Корея у ГІІ 2023.

Таблиця 2.2 – Сильні та слабкі позиції Республіки Корея в ГІІ в 2023 році [42]

Рейтинг	Код	Назва індикатора	Рейтинг	Код	Назва індикатора
1	5.2.5	Патентні родини/млрд ППС\$ ВВП	111	1.2.3	Вартість звільнення за штатом
1	6.1.1	Патенти за походженням/млрд ППС\$ ВВП	106	5.3.4	Чистий приплив ПІІ, % ВВП
1	6.1.2	Патенти РСТ за походженням/млрд ППС\$ ВВП	94	4.3.1	Застосовувана тарифна ставка, середньозважене, %
1	5.3.5	Дослідницький талант, % у бізнесі	90	3.3.1	ВВП/одиниця споживання енергії
2	5.1.3	GERD виконаний бізнесом, % ВВП	74	5.3.3	Імпорт послуг ІКТ, % від загальної торгівлі
2	2.3.2	Валові витрати на НДДКР, % ВВП	69	5.2.3	GERD фінансується за кордоном, % ВВП
2	2.3.1	Дослідники, FTE/млн.	68	6.3.4	Експорт послуг ІКТ, % від загальної торгівлі
3	2.1.2	Державне фінансування/учень, середня школа, % ВВП/осіб	65	6.2.3	Витрати на ПЗ, % ВВП
3	3.1.3	Державний онлайн-сервіс	63	4.2.3	Одержувачі венчурного капіталу, угоди/млрд ВВП за ПКС
3	7.1.4	Промислові зразки за походженням/млрд ППС\$ ВВП	58	2.2.3	Третинна в'їзна мобільність, %
4	3.1.2	Використання ІКТ			
4	2.2.1	Зарахування до вищої школи, % валовий			

Основними інноваційними перевагами Республіки Корея є сімейства патентів на мільярд доларів ВВП за ППС (ранг 1), кількість патентів за походженням на мільярд доларів ВВП за ППС (1-е місце) та патентів РСТ за походженням на мільярд доларів ВВП за ППС (1-е місце).

2.3. Державна політика Республіки Корея щодо інноваційного механізму розвитку країни

Інноваційна державна політика Південної Кореї є ключовим елементом стратегії країни для забезпечення сталого економічного розвитку та конкурентоспроможності на світовому ринку. Основні аспекти цієї політики включають:

1. Інвестування в дослідження та розвиток (R&D): Південна Корея відводить значну частину свого бюджету на підтримку дослідницьких проєктів у різних галузях, таких як інформаційні технології, біотехнології, енергетика тощо.

2. Сприяння інноваційним підприємствам: Уряд надає підтримку та стимули для інноваційних підприємств шляхом надання фінансових пільг, податкових знижок, а також створення сприятливого клімату для розвитку бізнесу.

3. Зміцнення освітньої системи: Південна Корея активно розвиває свою освітню систему, спрямовану на підготовку висококваліфікованих кадрів у галузі науки, технологій та інженерії.

4. Співпраця між державним сектором, приватними компаніями та академічними установами: Уряд активно підтримує співпрацю між різними секторами економіки для сприяння інноваційному розвитку та впровадженню нових технологій.

Ці заходи сприяють тому, що Південна Корея залишається однією з провідних країн у світі за рівнем інновацій та технологічного розвитку.

Стратегія наздоганяючого розвитку Кореї допомогла країні створити динамічний бізнес-сектор, який виступає як двигун зростання наукомісткої економіки. Незважаючи на це вражаюче досягнення, серед компаній, як і раніше, широко поширені відмінності в інноваціях та продуктивності, особливо між невеликою кількістю надзвичайно успішних конгломератів та неефективними МСП, а також усередині галузей між провідним світовим

виробництвом та відстаючим сектором послуг. Крім того, Республіка Корея стикається з кількома перешкодами, які вимагають негайних дій протягом наступних десяти або двох років. До них відносяться:

- глобальна технологічна конкуренція;
- демографічні проблеми та проблеми ринку праці;
- доходи та соціальна нерівність;
- зміна клімату.

Всі з них вплинуть на здатність ділового сектору Кореї залишатися джерелом зростання та конкурентоспроможності у майбутньому.

1. Загальний аналіз НДДКР та інноваційної діяльності бізнес-сектору Кореї. Інвестиції в наукові дослідження та розробки у Кореї дуже сильні. На перший погляд, показники бізнес-НДДКР та інновацій у Кореї сильні у кількісному вираженні. Витрати корейських фірм на НДДКР за останнє десятиліття збільшилися більш ніж удвічі: з 39 млрд. доларів США в 2010 році до 84 млрд. доларів США в 2023 році. Інтенсивність НДДКР у бізнесі становила 3,73% ВВП, що є другим за величиною показником серед країн ОЕСР. Проте більш уважне вивчення показує деякі недоліки у структурі НДДКР корейського бізнесу. Справа не лише в тому, що бізнес-НДДКР значною мірою сконцентровані в рамках промислових конгломератів («чеболів»), на частку десяти з яких припало 47% бізнес-НДДКР у 2023 році, а й зростання бізнес-НДДКР очолюють лише чотири з цих чеболів, що дозволяє припустити, що бізнес-витрати на НДДКР у неведучих чеболів слабші [37]. Концентрація витрат на НДДКР може бути як сильною, і слабкою стороною. Це сильний бік, оскільки великі чеболі менше покладаються на зовнішнє фінансування інвестицій у НДДКР. Однак це також може бути слабкістю, що потенційно піддає Корею «фінському сценарію», коли нездатність великої технологічної групи (Nokia) передбачати зміни ринку та технологій призвела до падіння витрат на НДДКР та пов'язаного з цим поширення знань у всій економіці.

Корея входить до світових лідерів у сфері патентування, особливо патентів у сфері ІКТ. Корея зарекомендувала себе поряд із лідерами інновацій, такими як Німеччина, Японія та США, як великий гравець у галузі технологічних інновацій. Кількість корейських патентів, поданих у рамках Договору про патентну кооперацію (РСТ), збільшилася з 8 731 у 2009 р. до 11,9% та 9,3% у 2023 році відповідно[42].

У той же час зростає кількість патентів у нових секторах, що розвиваються, включаючи «зелені» технології, такі як водневі технології, технології зберігання акумуляторів або уловлювання вуглецю, і Корея наздоганяє деяких ключових конкурентів. Наприклад, щодо розвитку водневих технологій, Корея (0,90) наближається до рівня Німеччини (1,19), Японії (1,17), Австрії (1,05) та Данії (0,98) за кількістю глобальних патентних заявок на мільйон населення. Проте технологічний прогрес у галузі «зелених» технологій є складнішим, ніж технологічні інновації в секторі ІКТ, з кількох причин. По-перше, приватні інвестиції в «зелені» технології схильні до багатьох ринкових і політичних помилок, таких як нездатність враховувати негативні зовнішні ефекти від викидів CO₂, наприклад, за допомогою встановлення цін на викиди вуглецю. Хоча в Кореї діє найпередовіша схема торгівлі викидами вуглецю в Азії, ціни на викиди вуглецю знизилися в середньому до 10,34 євро за тону CO₂, що на 3,96 євро нижче за 2018 рік (в реальному євро 2023 року). Інша причина полягає в тому, що інновації в галузі чистої енергетики, особливо на початку, спираються на потужний внесок фундаментальної науки та будуються на міцних відносинах між бізнесом та суспільними дослідженнями – область, якої Корея потребує подальшого вдосконалення. Тим часом інтернаціоналізація бізнес-НДДКР порівняно низька. У витратах на НДДКР переважають вітчизняні компанії: у 2023 році лише 3,6% усіх НДДКР у обробній промисловості припадало на іноземні компанії. НДДКР, які проводяться іноземними компаніями, ростуть, хоча і з дуже низькою бази в 60 іноземних організацій, які займалися НДДКР у 1999 році, до 380 у 2023 р.. Крім того, бізнес-НДДКР в основному складаються з

внутрішньої діяльності компаній. Відносна частка зовнішніх НДДКР у виробничому секторі становить лише 6% від усіх витрат на НДДКР у 2023 році порівняно з 23,7% у Німеччині та 17,2% у Японії[41;42].

Корейські фірми усвідомлюють необхідність інновацій, але більшість із них стикаються зі значними перешкодами. Висока вартість інновацій та відсутність внутрішнього фінансування та доступу до інформації є найчастішими інноваційними бар'єрами для корейських компаній. У той час як великі фірми, як правило, часто і успішно впроваджують інновації, використовуючи свої сильні внутрішні ресурси та можливості в галузі НДДКР, схоже, що поширення технологій серед МСП відсутнє через нездатність залучити кращих та найяскравіших фахівців, яких наймають у конгломерати.

2. Дисбаланс у ефективності НДДКР між великими фірмами та МСП. Хоча висока частка НДДКР, які виконуються великими фірмами, не є унікальною для Кореї, концентрація тут набагато вища, ніж в інших розвинутих країнах. Близько 47% корпоративних НДДКР здійснюються 10 найбільшими компаніями Кореї. Крім того, витрати на НДДКР 30 найбільших збутових компаній зросли, тоді як витрати на НДДКР компаній з 31-м по 70-і місця у продажах знизилися з року в рік. Більше того, аналіз стартапів ОЕСР показує, що молоді підприємства в Кореї роблять значний внесок у чисте створення робочих місць, але мають низький рівень виживання та низьке середнє зростання зайнятості після виходу на ринок. Крім того, було виявлено, що доступ до фінансів, правила банкрутства та виконання контрактів відіграють важливу роль у поясненні міждержавних відмінностей у зростанні зайнятості молодих фірм. Ці характеристики натякають на можливе існування бар'єрів по дорозі розширення масштабів.

МСП є основним напрямом державної підтримки бізнес-НДДКР, але фрагментацію програм підтримки можна було б зменшити. Корея входить до країн ОЕСР з найвищим рівнем загальної державної підтримки НДДКР бізнесу у відсотках від ВВП - 0,31% у 2023 році. У 2023 році на МСП припадало 79% одержувачів податкових пільг на НДДКР, а частка податкової підтримки

НДДКР частка МСП становила близько 54%. Водночас, щедрість податкових пільг для великих компаній з часом неухильно знижується і є відносно низькою серед країн ОЕСР. Крім того, хоча податкові пільги для великих фірм обмежені 2% витрат на НДДКР, межі для податкових пільг на НДДКР для МСП не існує, тому ставка податкових субсидій на НДДКР для комерційних МСП у 2023 році склала 26% [41;42].

Тим часом пряма підтримка МСП досить фрагментована за багатьма профільними програмами, що реалізуються державними установами. На онлайн-порталі політики підтримки малого та середнього бізнесу, створеного урядом, перераховано понад 400 окремих програм, пов'язаних із технологічною підтримкою. Хоча незначна частина субсидій має бути повернена для невдалих проєктів, стандарти оцінки ефективності є м'якими. Дуже специфічний обсяг багатьох програм підтримки може призвести до неефективного використання державних ресурсів, спричинюючи можливе дублювання між різними програмами та водночас перешкоджаючи окремим одержувачам програм використовувати найкращі ресурси.

3. Великий розрив у продуктивності між галузями, пов'язаними з ІКТ та не-ІКТ. Корейська індустрія ІКТ досягла значного зростання і зберегла потужний потенціал для подальших інновацій. Її конкурентоспроможність є визначною на світовій арені, і ця галузь стала основним двигуном економічного зростання в Кореї. Корея посіла перше місце за доданою вартістю у сфері ІКТ (10,4%), рівнем зайнятості у сфері ІКТ (4,6%) та кількістю патентів у сфері ІКТ (62,8%) у країнах ОЕСР. Тим часом, з 2010 по 2023 рік частка внутрішньої доданої вартості у наукомістких галузях суттєво зросла; однак його не було створено однаково у всіх секторах бізнесу. Зокрема, додана вартість у сфері ІКТ зросла на 75%, випередивши інші галузі обробної промисловості (29,2%)[41;42].

Розрив у продуктивності між ІКТ та іншими галузями значний. Формула успіху корейської економіки, зростання за рахунок експорту у ключових галузях обробної промисловості та цільова підтримка невеликого набору

секторів інформаційних технологій (ІТ) призвели до збільшення розриву у продуктивності у Республіці Кореї. У той час як продуктивність корейського виробництва ІКТ становить 294% від продуктивності всієї економіки в порівнянні зі 163% у середньому по ОЕСР, продуктивність інших секторів залишається на рівні половини від продуктивності виробництва ІКТ.

4. Республіка Корея створює динамічну екосистему стартапів. Корея має динамічну екосистему стартапів, яку підтримує активна політика державної підтримки. Коефіцієнт створення підприємств, що вимірюється як частка нових підприємств порівняно з існуючими, у Кореї високий - 15,1% порівняно з 11,4% у Франції та 6,9% у Німеччині. Крім того, зростає кількість технологічних стартапів, особливо у сфері ІКТ та біотехнологій.

Політика підтримки стартапів, що становить майже 1,5 млрд. дол. США у 2023 році, включає прямі заходи, такі як інвестиції та підтримка НДДКР, та непрямі заходи, такі як підтримка навчання підприємництва, наставництво та консалтинг, надання робочих місць та мережеві заходи[41;42].

Зокрема, протягом останнього десятиліття уряд відігравав домінуючу роль у фінансуванні стартапів. Однак, хоча державне початкове фінансування широко доступне, деякі стартапи не використовують його через велике навантаження на документацію. Останнім часом державне та приватне фінансування стартапів було об'єднано у рамках програм пайових інвестицій (TIPS). У рамках цієї програми відбір стартапів, що підлягають підтримці, передається на аутсорсинг приватним акселераторам.

Незважаючи на зростання стартового фінансування, яке у 2021 році склало близько 31 млрд дол. США, воно залишається недостатнім для підтримки екосистеми. Не зумівши знайти внутрішнє фінансування деякі корейські стартапи звертаються до міжнародних джерел, щоб досягти рівня «єдинорога». Крім того, моделі виходу для стартапів виявилися слабкими. Через нормативні перешкоди та обмежений інтерес великих технологічних компаній до придбання стартапів у 2023 році було мало IPO (114) та злиття та поглинання (43).

Лише 23% венчурних інвестицій (ВК) у Республіці Кореї окупаються за рахунок IPO та всього 2% за рахунок злиття та поглинання. Навпаки, частку злиттів і поглинань припадає 37% загального доходу венчурного капіталу як і США, і у Європі. У поєднанні з IPO вони становлять 94% і 54% доходів венчурного капіталу США та Європейському Союзу відповідно. Хоча ситуація покращується за обома пунктами, участь у серійному стартап-підприємстві залишається складним завданням.

Корея, як і раніше, залежить від галузі ІКТ більше, ніж будь-яка інша країна ОЕСР, але з'являються нові технологічні галузі, такі як біотехнології. ІКТ, як і раніше, займають домінуюче становище в корейській економіці, і деякі цифри свідчать про те, що в ході подолання хаосу, викликаного COVID-19, залежність від ІКТ ще більше зростає.

За даними Інституту економічних досліджень Hyundai (HERI), очікується, що ставлення доданої вартості ІКТ до ВВП збільшиться з 11,3% в 2021 до 15% в 2023 р.. Тим часом завдяки постійній державній підтримці з початку 1980-х років, коли було прийнято Закон про розвиток біотехнологій, який забезпечив правову основу, що регулює політику підтримки, розширення корейської біотехнологічної промисловості було вражаючим; багато корейських фірм в даний час є світовими лідерами в цій галузі.

Державні інвестиції в НДДКР у галузі біотехнологій проклали шлях до створення міцної екосистеми. Державні інвестиції у НДДКР у галузі біотехнології значно зросли з 1,2 млрд доларів США у 2007 році до 5 млрд доларів США у 2023 році та з 15,7% від загальних державних витрат на НДДКР у 2016 році до 22% у 2023 р. [42].

Біотехнологічні фірми мають високу інтенсивність НДДКР, а розробка біотехнологічної продукції займає набагато більше часу та має набагато менше шансів на успіх, ніж розробка інших виробничих продуктів. Сильні та постійні державні інвестиції можуть спонукати підприємців створювати та розширювати підприємства, пов'язані з біотехнологіями. Число біотехнологічних стартапів, створених у Кореї, зросло зі 140 у 2010 році до

560 у 2023 році. Корейська біотехнологічна промисловість стала конкурентоспроможною у світі, і Корея тепер посідає друге місце з виробничих потужностей біомедицини. Загальний обсяг експорту корейських біотехнологічних компаній також збільшився більш ніж удвічі: з 1,8 млрд. доларів США в 2016 році до 6 млрд. доларів США в 2023 році. Крім того, робоча сила у біотехнологічній галузі продовжує зростати; 2023 року вона збільшилася на 16% порівняно з 2019 роком [42].

2.4. Напрямки удосконалення інноваційного механізму економічного розвитку Республіки Корея

З метою виокремлення напрямків удосконалення інноваційного механізму економічного розвитку Республіки Корея доцільним, на нашу думку, застосування методу SWOT-аналізу інноваційного механізму економічного розвитку Республіки Кореї.

Таблиця 2.3 - SWOT-аналізу інноваційного механізму економічного розвитку Республіки Кореї

<p>Сильні сторони:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Рамкові умови для інновацій 2. Промислова динаміка та бізнес-інновації 3. Науково-дослідні інститути та вища освіта 4. Управління та ініціативи щодо вирішення соціальних проблем 	<p>Слабкі сторони:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Рамкові умови для інновацій 2. Промислова динаміка та бізнес-інновації 3. Науково-дослідні інститути та вища освіта 4. Управління та ініціативи щодо вирішення соціальних проблем
<p>Можливості</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Промислова динаміка та бізнес-інновації 2. Науково-дослідні інститути та вища освіта 3. Управління та ініціативи щодо вирішення соціальних проблем 	<p>Загрози</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Промислова динаміка та бізнес-інновації 2. Науково-дослідні інститути та вища освіта 3. Управління та ініціативи щодо вирішення соціальних проблем

Джерело: узагальнено автором на основі [41;42]

Надамо опис більш детальний опис сильних та слабких сторін, а також можливостей та загроз далі.

Сильні сторони:

1. Рамкові умови для інновацій:

– Корейська політика в галузі НТІ твердо віддана та гнучко використовує передовий міжнародний досвід.

– Підприємці отримують вигоду від макроекономічної стабільності, високоякісної інфраструктури та простоти відкриття бізнесу.

– Досягнуто прогресу у відкритості торгівлі та інвестицій, а у виробничому секторі залишається мало обмежень.

2. Промислова динаміка та бізнес-інновації:

– Республіка Корея має висококонкурентну промислову та виробничу базу, особливо у сфері (високочасної) електроніки, автомобілебудування, зв'язку, суднобудування та нафтохімії.

– Провідні конгломерати добре інтегровані у внутрішні та глобальні ланцюжки створення вартості та сильно орієнтовані на експорт із зростаючою часткою світового ринку.

– Республіка Корея має чудову інфраструктуру ІКТ, високі темпи впровадження деяких цифрових технологій серед споживачів та великих фірм, а також найвищу щільність роботів у промисловості.

– Республіка Корея має провідні у світі рівні та зростання витрат на дослідження в галузі бізнес-інновацій.

– Сильна державна підтримка малого та середнього бізнесу та підприємництва на ранніх стадіях призводить до швидкого зростання стартапів.

3. Науково-дослідні інститути та вища освіта:

– Республіка Корея має сильну систему вищої освіти з найвищим відсотком випускників вищих навчальних закладів у всьому світі, багато з яких вивчають дисципліни STEM.

– Республіка Корея може похвалитися високими витратами на дослідження в державних науково-дослідних інститутах і вищих навчальних закладах.

4. Управління та ініціативи щодо вирішення соціальних проблем:

– Сильна система прогнозування Республіки Кореї систематично інформує всі урядові та галузеві стратегії та плани.

– Республіка Корея має комплексну п'ятирічну всеосяжну стратегічну основу для керівництва діяльністю в галузі НТІ, що базується на прогнозуванні та всебічних консультаціях.

– У Республіці Кореї є центральний координаційний підрозділ з НТІ («диспетчерська вежа») з потужними повноваженнями з координації планів та діяльності, пов'язаних з НТІ, приблизно 26 міністерств, які втручаються в цю область.

Слабкі сторони:

1. Рамкові умови для інновацій:

– Республіка Корея тривалий час стикалася з труднощами під час переходу від статусу «швидкого послідовника» до лідера в галузі науки, технологій та інновацій.

– Корейці виявляють неприйняття ризику під час запуску нових ініціатив (включаючи ініціювання досліджень високого ризику).

– Культурна відкритість до іноземців, яка могла б принести нові стимули та творчі ідеї, у Республіці Кореї не дуже виражена.

2. Промислова динаміка та бізнес-інновації

– Внесок наукомістких послуг в економіку обмежений, оскільки послуги сконцентровані у секторах із нижчою доданою вартістю.

– Існують обмеження на іноземні інвестиції у сфері послуг, включаючи зв'язок.

– У суспільстві існують великі розриви та двоїстість на ринках праці, особливо щодо малого та середнього бізнесу/чоболів, поділу між селом та містом та між старими та молодими.

– Багато МСП мають низьку здатність освоювати нові технології через труднощі з підвищенням рівня цифрових та технічних навичок та залученням талантів, що призводить до значного розриву у продуктивності з великими фірмами.

– Низькі витрати бізнесу на НДДКР у сфері послуг призводять до повільного розвитку послуг з високою доданою вартістю та експорту таких послуг, включаючи роялті та ліцензійні збори, фінансові послуги, різноманітні бізнес-послуги та ІТ-послуги.

3. Науково-дослідні інститути та вища освіта

– Сильна залежність від системи, заснованої на проектах, що фінансується державою, сприяє короткостроковій спрямованості досліджень, фрагментації та відсутності ринкової орієнтації.

– Частка високоефективних та помітних досліджень низька.

– Корея має скромні позиції у міжнародних рейтингах вищої освіти.

4. Управління та ініціативи щодо вирішення соціальних проблем

– Ресурсоемна та швидше механістична координація призводить до негнучкості, повільних дій, а також до виробництва та спільного використання надмірних обсягів централізованої інформації.

– У рамках великих міжміністерських програм та ініціатив (включаючи «Новий зелений курс») спостерігається недостатня співпраця та скорочення міністерської розрізненості.

Можливості:

1. Промислова динаміка та бізнес-інновації

– Великі та інноваційні компанії Республіки Кореї мають гарні можливості для формування та лідерства на міжнародному фронті інновацій у майбутніх технологічних переходах у рамках 4-ї промислової революції.

– Незважаючи на відносне обмеження торгівлі та інвестицій, особливо у сфері послуг, Республіка Корея продемонструвала значний прогрес з моменту вступу до ОЕСР. Подальше зниження бар'єрів, що залишаються, може призвести до створення робочих місць, передачі знань і, отже, до посилення інновацій і зростання продуктивності.

– Нещодавнє зростання венчурного фінансування сприяло швидкому зростанню стартап-сцени, яка може дати початок наступним корейським інноваційним лідерам, особливо в наукомістких галузях послуг, які мають вирішальне значення для цифрової трансформації.

– Культурні відносини до ризику та відкритості для іноземців, а також до творчості змінюються разом із молодим поколінням, яке більше знайомиться з міжнародними ідеями та практиками, а також з появою більш практичних та інноваційних освітніх програм.

– Республіка Корея може використовувати свій лідируючий статус в Азії та в усьому світі, щоб встановлювати стандарти та створювати потужну інфраструктуру, особливо у зв'язку з тим, що Китай все більше прагне обслуговувати свій великий внутрішній ринок.

2. Науково-дослідні інститути та вища освіта

– Нещодавно уряд здійснив низку зусиль щодо збільшення гнучкого фінансування досліджень та заохочення автономії університетів.

– В останні роки збільшилися потоки знань та передача технологій з університетів та державних науково-дослідних інститутів у промисловість. Використання зв'язків між дослідницькими інститутами та промисловістю може сприяти міждисциплінарному стратегічному партнерству та стимулювати спільну творчість та, отже, проривні інновації.

– Республіка Корея може сприяти розвитку технічних навичок, розширюючи минулі ініціативи, такі як професійне навчання та навчання протягом усього життя для робочої сили похилого віку, зокрема, звертаючись до МСП.

– Республіка Корея може посилити можливості та стимули для університетів проводити більш результативні дослідження (відмінна якість, прорив, актуальність).

– Республіка Корея може сприяти міждисциплінарним дослідженням шляхом злиття державних дослідницьких інститутів з дисциплін, що покращить координацію та зменшить фрагментацію та неефективність.

– Республіка Корея може використовувати дослідницькі інститути як інструменти політики для вирішення соціальних проблем у рамках великих і амбітних ініціатив, використовуючи знання, навички, технологічну інфраструктуру та промислові мережі.

3. Управління та ініціативи щодо вирішення соціальних проблем:

– Республіка Корея може використовувати своє лідируюче положення в деяких «зелених» технологіях, включаючи акумулятори для електромобілів, щоб задовольнити глобальний попит на «зелені» інновації.

– Республіка Корея має амбітні урядові стратегії та ініціативи (наприклад, «Політика чистого нуля», «Зелений новий курс»), спрямовані на підвищення обізнаності дослідників, державних службовців, промисловості та громадянського суспільства щодо імперативних соціальних проблем та пом'якшення побоювань щодо порушення робочих місць та економіки.

– Республіка Корея приділяє все більше уваги цілеспрямованій інноваційній політиці для вирішення ключових національних соціальних проблем більш орієнтованим та скоординованим способом, структуруючи колективні дії, долаючи розрізненість.

Загрози:

1. Промислова динаміка та бізнес-інновації:

– Сильне залучення Республіки Кореї до глобальних ланцюжків створення вартості створює високу залежність від геополітичної та глобальної економічної стабільності. Через відносно невеликий розмір ринку він особливо страждає від зростаючої торгової напруженості та тенденцій

протекціонізму, наприклад, внаслідок суперечок між США та Китаєм останніми роками.

– Корея втрачає важливі майбутні можливості через те, що її наукомісткий сектор послуг відстає від інших великих інноваційних економік.

– Високий та постійний розрив у продуктивності МСП з великими компаніями, незважаючи на значні ресурси, що надаються МСП, ризикує відставати промислову базу Кореї, особливо в галузі впровадження ІКТ-технологій.

– Нездатність відкритися іноземним культурам може завдати шкоди перспективам глибокої глобальної інтеграції, включаючи глобальне розширення корейських стартапів і єдинорогів, кращу інтеграцію в глобальну наукову систему та досягнення глобальних соціальних цілей.

2. Науково-дослідні інститути та вища освіта:

– Скорочення сектора вищої освіти (через скорочення кількості студентів), що продовжується, ризикує посилити соціальну та регіональну нерівність.

– Рівень розвитку та збільшення обсягу фундаментальних наукових знань, необхідних для того, щоб йти в ногу з технологічним прогресом, створюють необхідність більш інтенсивної співпраці промисловості та наукових кіл. Переважна фрагментація системи державних науково-дослідних інститутів не сприяє зміцненню співробітництва та спільної творчості.

3. Управління та ініціативи щодо вирішення соціальних проблем:

– Зростання соціальної нерівності необхідно вирішувати за допомогою активної політики, спрямованої на забезпечення інклюзивного зростання, наприклад, старіння населення призведе до скорочення робочої сили в Республіці Кореї, яка потребує адекватних і сучасних навичок для системи НТІ.

– Відсутність дій щодо забезпечення необхідних змін для вирішення проблеми зміни клімату, таких як поетапна відмова від викопного палива,

через побоювання щодо демографічних та економічних потрясінь, призвела до повільного початку в суспільстві переходу до «зеленої» економіки.

– Неослабні бар'єри на шляху колективних дій у різних секторах, дисциплінах та політиці перешкоджають здатності Республіки Кореї реагувати з необхідним розмахом та масштабом на зростаючі соціальні проблеми.

Для значного подальшого економічного зростання Південній Кореї необхідна система регулювання та підтримки для створення здорового потоку компаній, включаючи МСП, стартапи та іноземні компанії, які будуть робити внесок у ВВП. З цією метою пропонуємо впровадження таких заходів:

1. Створити основу для інновацій. Південна Корея могла б розглянути можливість створення цільових мегакластерів, а не розосереджених кластерів по країні (на даний етап по всій Кореї розкидано 18 біокластерів). Крім того, вона могла б створити нормативну платформу, яка дозволяє компаніям вільно користуватися перевагами передових технологій.

2. Нарощувати сприятливий цикл на ринку капіталу. Південна Корея могла б диверсифікувати джерела капіталу, заохочуючи корпоративний венчурний капітал та іноземні інвестиції, щоб забезпечити стабільне інвестиційне середовище.

3. Розвивати основні таланти. Південній Кореї необхідно розвивати професійні таланти, особливо ключових галузей. Цього можна досягти шляхом заохочення національних талантів та залучення зарубіжних талантів шляхом організації співпраці з академічними колами, створення стимулів та позиціонування Кореї як «місця, де професіонали хочуть працювати».

Крім розширення лідерства нинішніх галузей-лідерів, таких як виробництво напівпровідників та мобільність, Південна Корея могла б зосередитися на створенні нових лідерів в інших галузях, наприклад, відновлюваних джерелах енергії та біофармацевтиці.

Корейське суспільство та економіка мають активно вирішувати соціальні проблеми та глобальні переходи, такі як цифрова трансформація,

старіння населення та зелений перехід. Хоча Республіка Корея процвітає в деяких цифрових технологіях, не всі фірми мають необхідний потенціал для впровадження нових технологій, що створює ризики, особливо для малих та середніх підприємств (МСП) та їх конкурентоспроможності. Крім того, за прогнозами, до 2050 року в Кореї відбудеться найбільше зростання чисельності населення похилого віку порівняно з населенням працездатного віку, що є додатковою загрозою економічному зростанню. Серед країн ОЕСР Республіка Корея також має найнижчу частку відновлюваних джерел енергії по відношенню до загального обсягу постачання первинної енергії, що потребує значних інвестицій, особливо в енергетичний та виробничий сектори з високими викидами.

Уряд надає потужну підтримку МСП, але інноваційна діяльність, як і раніше, зосереджена у великих фірмах. Сеул перетворився на одну з провідних світових стартап-екосистем завдяки значній фінансовій та структурній підтримці, що забезпечує простоту ведення бізнесу, а також розвиненій інфраструктурі ІКТ та доступу до інновацій державного сектору. Проте стартапи стикаються з проблемами при спробі вийти на міжнародний рівень. Підтримка інших МСП, мабуть, менш ефективна з низьким рівнем інновацій і другим за величиною розривом у продуктивності з великими фірмами серед країн ОЕСР.

Зростання продуктивності та інноваційна діяльність в основному були зосереджені у конкретних секторах. Існує великий розрив у зростанні, продуктивності та витратах на НДДКР між виробничим сектором (зокрема, виробництвом ІКТ) та сектором послуг. Надалі важливо, зокрема, сприяти розвитку послуг із високою доданою вартістю. Незважаючи на різні політичні заходи та успіхи в деяких сферах, результати досі не відповідають потенціалу, і зберігається значний розрив у зростанні та продуктивності між секторами ІКТ та не-ІКТ. За високої частки зайнятості у галузі ІКТ існує ризик відставання інших секторів, особливо у контексті цифрової трансформації. Оскільки молоде, добре освічене міське населення продовжує отримувати

вигоду від лідерства Республіки Кореї в секторах ІКТ та обробної промисловості, це залишається життєво важливим для запобігання загостренню нерівності.

Перспективне бачення корейської дослідницької системи потребуватиме підвищення автономії університетів та державних дослідних інститутів та стимулювання високоризикованих та високоприбуткових досліджень з довгостроковим ефектом та проривним потенціалом. Державному управлінню дослідницької системи необхідно буде посилити довгострокову спрямованість, толерантність до ризику та застосування принципу субсидіарності, а також акцент на якісній оцінці ефективності, щоб просувати дослідження з високим ризиком та високою нагородою. Значні недавні зусилля у цьому напрямі включають Закон про національні дослідження та інновації. Чи досягли ці зусилля намічених результатів, необхідно буде оцінити у майбутньому.

Управління НТІ в Республіці Кореї ґрунтується на сильній системі прогнозування, що включає амбітні середньострокові та довгострокові плани та стратегії за участю всього уряду, але координацію можна покращити. Існує унікальний, всеосяжний та централізований багатоетапний процес визначення стратегічних напрямів НТІ у всьому уряді. Однак міжміністерська координація залишається важливим завданням, і її необхідно покращити, щоб допомогти Республіці Кореї вирішувати соціальні проблеми за допомогою досліджень та інновацій. Загалом існуючий процес координації є надмірно обтяжливим та орієнтованим на розподіл ресурсів та управління бюджетною конкуренцією між міністерствами. Виникаючі проблеми та нові пріоритети, як правило, вирішуються шляхом перерозподілу та перерозподілу фінансування, а не шляхом розробки послідовної та цілісної політики у галузі НДДКР. Нещодавно створені схеми, що ґрунтуються на викликах, і амбітна цілеспрямована політична стратегія є багатообіцяючою моделлю для майбутнього корейської політики в галузі НТІ, якщо вони будуть засновані на

системному підході для сприяння безперервному стратегічному діалогу в уряді.

Тому пропонуємо розробити три основні напрямки з конкретними рекомендаціями, які корейський уряд може розглянути для підготовки своєї системи НТІ до нової ери інновацій.

1. Сприяти наскрізній стратегії та прогнозуванню. Існує потреба у спільному баченні, яке об'єднає різні довгострокові галузеві стратегії визначення вкладу НТІ в корейське суспільство. Система НТІ має бути орієнтована на забезпечення переходів та вирішення соціальних проблем шляхом прийняття загальнодержавного підходу, експериментування з цілеспрямованою політикою та забезпечення наступності між урядовими мандатами. Крім того, корейська система НТІ потребує подальшої інтернаціоналізації за допомогою проектів, мобільності дослідників та участі у міжнародних дослідницьких інфраструктурах.

2. Підтримка бізнес-інновацій. Роль сектору послуг, особливо у сприянні інноваціям у сфері наукомістких послуг, необхідно посилити. Республіці Кореї необхідно посилити поширення інноваційних технологій серед МСП та підтримати глобальні зв'язки стартапів. Цього можна досягти за допомогою низки політичних ініціатив, включаючи зниження адміністративного навантаження, розвиток навичок, розвиток співпраці з великим бізнесом та науковими колами, а також реалізацію програм адресної підтримки.

3. Зміцнити дослідницьку систему. Щоб краще задовольняти потреби Республіці Кореї в епоху після наздоганяючого розвитку та в умовах глобальних перетворень, необхідно зміцнити можливості університетів та GRI щодо проведення якісних досліджень. Цього можна досягти шляхом заохочення автономії академічних установ, удосконалення систем оцінювання та оцінки, адаптації моделі фінансування цих установ відповідно до досягнення їхньої мети, сприяння співпраці між GRI та університетами, а також створення цільових програм для висококваліфікованих фахівців. ризик дослідження з високою нагородою.

ВИСНОВКИ

Досліджено, що економічне зростання та економічний розвиток тісно пов'язані, але економічного зростання не можна досягти без економічного розвитку, а економічного розвитку неможливо досягти без економічного зростання. Економічне зростання є змістом економічного розвитку та невід'ємною частиною економічного розвитку.

Визначено, що основним результатом економічного розвитку країни є покращення її економічного добробуту через такі показники, як: скорочення бідності, зростання зайнятості та скорочення безробіття; розширення діапазону економічного та соціального вибору; підвищення свободи; зростання інноваційних галузей.

Проаналізовано, що Республіка Корея є прикладом економічного успіху Азії. З ВВП в 1,71 трлн. дол. США в 2023 році вона є четвертою за величиною економікою в регіоні, поступаючись лише набагато густонаселеним сусідам Китаю, Японії та Індії. Південна Корея перетворилася в одну з найбагатших і розвинених країн світу всього за кілька десятиліть. Це зростання можна пояснити поєднанням факторів, включаючи експортно-орієнтовану політику, стратегії індустріалізації під керівництвом уряду та стійкі інвестиції в освіту та технології. За період 2019-2023 рр. валовий національний дохід збільшився на 3,5% із обсягу в 1,67 трлн. дол. в 2019 році до 1,73 трлн. дол. в 2023 році. Валовий національний дохід в розрахунку на одну людину в Республіці Корея зріс за останні 5 років із обсягу в 32,15 тис. дол. до 33,39 тис. дол. на одну особу. Крім того, це одна з провідних країн з найбільшою часткою світового внутрішнього продукту / ВВП за паритетом купівельної спроможності (ПКС). Її ВВП зростає протягом останніх кількох років, тоді як зростання валового внутрішнього продукту / ВВП у Південній Кореї не є стабільним, а зростає з 2009 року. У 2023 році ВВП Південної Кореї становив близько 1,71 трлн. дол. США. Південна Корея є членом ОЕСР і членом G20. Серед останніх зростання ВВП країни було вищим, ніж у Сполучених Штатах чи Європейському Союзу

в 2013 році. Південна Корея є однією з найбільш швидкозростаючих економік у світі. ВВП на душу населення країни за період 2019-2023 рр. зросло на 3,6% із обсягу в 31,88 тис. дол. в 2019 році до 33,01 тис. дол. в 2023 році. Рівень життя в Південній Кореї також вважається досить високим, рівень безробіття, який є одним із ключових факторів, протягом останнього десятиліття становив близько 3 відсотків, плюс-мінус кілька процентних пунктів. За період 2019-2023 рр. індекс споживчих цін Республіки Корея мав тенденцію до зростання із 101,9% в 2019 році до 114,1% в 2023 році. Прогнозується, що баланс бюджету по відношенню до ВВП Південної Кореї збільшиться між 2024 і 2029 роками загалом на 0,8 процентного пункту. Це загальне збільшення не відбувається безперервно. За оцінками, сальдо бюджету становитиме 0,22 відсотка в 2029 році. Валовий державний борг Республіки Корея за 2019-2023 рік збільшився на 32,86% із обсягу в 0,7 трлн. дол. в 2019 році до 0,93 трлн. дол. в 2023 році, в першу чергу за рахунок зростання внутрішніх державних запозичень. Також в динаміці відбулося зростання питомої ваги державного боргу в ВВП країни із рівня в 43,12% в 2019 році до 54,27% в 2023 році. Економіка Південної Кореї в основному обертається навколо виробництва та експорту технологічних товарів. Так, Південна Корея є однією з провідних країн-експортерів у всьому світі, в основному експортує електроніку, автомобілі та машини. Експорт товарів за досліджуваний період зріс із 0,54 трлн. дол. до 0,66 трлн. дол. в 2023 році. Південна Корея також є однією з провідних країн - імпортерів в усьому світі. Обсяг імпорту країни за останні 5 років збільшився на 36% із обсягу в 0,5 трлн. дол. в 2019 році до 0,68 трлн. дол. в 2023 році.

Визначено, що інноваційна державна політика Південної Кореї є ключовим елементом стратегії країни для забезпечення сталого економічного розвитку та конкурентоспроможності на світовому ринку. Основні аспекти цієї політики включають:

1. Інвестування в дослідження та розвиток (R&D): Південна Корея відводить значну частину свого бюджету на підтримку дослідницьких

проектів у різних галузях, таких як інформаційні технології, біотехнології, енергетика тощо.

2. Сприяння інноваційним підприємствам: Уряд надає підтримку та стимули для інноваційних підприємств шляхом надання фінансових пільг, податкових знижок, а також створення сприятливого клімату для розвитку бізнесу.

3. Зміцнення освітньої системи: Південна Корея активно розвиває свою освітню систему, спрямовану на підготовку висококваліфікованих кадрів у галузі науки, технологій та інженерії.

4. Співпраця між державним сектором, приватними компаніями та академічними установами: Уряд активно підтримує співпрацю між різними секторами економіки для сприяння інноваційному розвитку та впровадженню нових технологій.

Ці заходи сприяють тому, що Південна Корея залишається однією з провідних країн у світі за рівнем інновацій та технологічного розвитку.

Визначено, що доцільно розробити три основні напрямки з конкретними рекомендаціями, які корейський уряд може розглянути для підготовки своєї системи НТІ до нової ери інновацій.

1. Сприяти наскрізній стратегії та прогнозуванню. Існує потреба у спільному баченні, яке об'єднає різні довгострокові галузеві стратегії визначення вкладу НТІ в корейське суспільство. Система НТІ має бути орієнтована на забезпечення переходів та вирішення соціальних проблем шляхом прийняття загальнодержавного підходу, експериментування з цілеспрямованою політикою та забезпечення наступності між урядовими мандатами. Крім того, корейська система НТІ потребує подальшої інтернаціоналізації за допомогою проектів, мобільності дослідників та участі у міжнародних дослідницьких інфраструктурах.

2. Підтримка бізнес-інновацій. Роль сектору послуг, особливо у сприянні інноваціям у сфері наукомістких послуг, необхідно посилити. Республіці Кореї необхідно посилити поширення інноваційних технологій серед МСП та

підтримати глобальні зв'язки стартапів. Цього можна досягти за допомогою низки політичних ініціатив, включаючи зниження адміністративного навантаження, розвиток навичок, розвиток співпраці з великим бізнесом та науковими колами, а також реалізацію програм адресної підтримки.

3. Зміцнити дослідницьку систему. Щоб краще задовольняти потреби Республіці Кореї в епоху після наздоганяючого розвитку та в умовах глобальних перетворень, необхідно зміцнити можливості університетів та GRI щодо проведення якісних досліджень. Цього можна досягти шляхом заохочення автономії академічних установ, удосконалення систем оцінювання та оцінки, адаптації моделі фінансування цих установ відповідно до досягнення їхньої мети, сприяння співпраці між GRI та університетами, а також створення цільових програм для висококваліфікованих фахівців. ризик дослідження з високою нагородою.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Варналій З. С., Гармашова О. П. Конкуренентоспроможність національної економіки: проблеми та пріоритети інноваційного забезпечення: монографія. Київ : Знання України, 2013. 387 с.
2. Гальчинський А. Геєць В., Кінах А., Семиноженко В. Інноваційна стратегія українських реформ. Київ : Знання України, 2012. 336 с.
3. Дибя О. М. Інноваційний розвиток підприємств в умовах глобалізації. *Стратегія економічного розвитку України*. 2018. № 42. С. 111–118.
4. Thorp H., Goldstein B. Engines of Innovation: The Entrepreneurial University in the Twenty-First Century. Chapel Hill North Carolina, 2010.
5. Сиденко В. Р. Глобалізація та економічний розвиток. Київ: Фенікс, 2008. 376 с.
6. Інноваційна Україна 2020: національна доповідь / Національна академія наук України, Секція суспільних і гуманітарних наук ; за заг. ред. В. М. Гейця. – Київ : [б. в.], 2015. 336 с.
7. Економічна енциклопедія: у 3 т. / гол. ред. Б. Д. Гаврилишин. – К. : Видавничий центр «Академія», 2010 . -Т. 1: А (абандон) К (концентрація виробництва) / відп. ред. С. В. Мочерний, 2010. 864 с.
8. Філіпенко Антон Сергійович. Цивілізаційні виміри економічного розвитку: монографія. К. : Знання України, 2002. 192 с.
9. Структурні зміни та економічний розвиток України: монографія / [Геєць В.М., Шинкарук Л.В., Артёмова Т.І. та ін.]; за ред. д-ра екон. наук Л.В. Шинкарук ; НАН України ; Ін-т екон. та гірогнозув. К., 2011. 696 с.
10. Кваша О.С. Інноваційний розвиток економіки України: світовий досвід та рекомендації для України. *Науковий вісник Ужгородського національного університету*. Серія: Міжнародні економічні відносини та світове господарство. 2016. Вип. 6(1). С. 150–154.
11. Габрилевич А. С. Давос-2012: невиправдані сподівання. *Панорама політологічних студій*. 2012. Вип. 8. С. 88-96.

12. Ягельська К.Ю. Випереджаючий національний економічний розвиток: теоретико-методологічний та прикладний аспекти. К.: «Видавництво «Центр учбової літератури», 2015. 350 с.

13. Реконструктивний економічний розвиток: основні напрями, ефективність і соціальна справедливість : монографічний збірник / за ред. акад. НАН України Гейця В.М., чл.-кор. НАН України Гриценка А.А. ; НАН України, ДУ «Ін-т екон. та прогнозув. НАН України». Електрон. дані. К., 2016. 240 с.

14. Москаленко О.М. Випереджаючий економічний розвиток: теоретико-інституціональні засади і проблеми реалізації в Україні. *«Економіка України»*. 2014. 8 (633). С. 4–18.

15. Геєць В. М. Яке майбутнє у соціальної держави?. *Економіка України*. 2013. № 7. С. 4–20.

16. Богун М.М. Глобалізація та її вплив на розвиток соціально-економічних систем. *Стратегія економічного розвитку України*. 2021. Вип. 48. С. 5–12.

17. International Monetary Fund. 2022. World Economic Outlook: War Sets Back the Global Recovery. Washington, DC, April. URL: <https://www.imf.org/en/Publications/WEO>

18. Дибя О.М. Інноваційний розвиток підприємств в умовах глобалізації. *Стратегія економічного розвитку України*. 2018. № 42. С. 111–118.

19. Хаєцька О.П. Шляхи підвищення міжнародної інвестиційної привабливості України. *Економіка. Фінанси. Менеджмент: актуальні питання науки і практики*. 2020. № 3. С. 113–130.

20. Машканцева С.О., Омельчук К.С. Глобалізація як фактор впливу на інноваційний розвиток транспортної галузі. *Вісник ХНАУ. Серія: Економічні науки*. 2019. № 3. С. 96–105.

21. Смесова В.Л., Іщенко І.О. Інновації як основа підвищення якості продукції та забезпечення конкурентоспроможності підприємства. *Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету. Серія: Економіка і менеджмент*. 2020. Вип. 43. С. 76–82.

22. Юрчук Н.П., Людвік І.І. Чинники інноваційного розвитку аграрних підприємств. *Ефективна економіка*. 2021. № 5. URL: <http://www.economy.nayka.com.ua/?op=1&z=8908>
23. Organisation for Economic Co-operation and Development. Main Science and Technology Indicators. URL: https://stats.oecd.org/viewhtml.aspx?datasetcode=MSTI_PUB&lang=en#
24. Global Innovation Index 2021. URL: https://www.wipo.int/global_innovation_index/2021
25. Чех Л.М., Корогодова О.О. Інноваційний розвиток економіки України в умовах Індустрії 4.0. *Актуальні проблеми економіки та управління*. 2020. № 14. URL: <http://ape.fmm.kpi.ua/article/view/205849>.
26. Ковпака А. Інноваційний розвиток країни як рушійний чинник підвищення національної конкурентоспроможності. *Економіка. Управління. Інновації. Серія: Економічні науки*. 2021. Вип. 1. URL: <http://eui.zu.edu.ua/article/view/234658/238776>
27. Коваленко О.В., Гарбар Ж. В. Інноваційний розвиток підприємств харчової промисловості України. *Економіка. Фінанси. Менеджмент: актуальні питання науки і практики*. 2020. № 4. С. 34–52.
28. OECD (2021), “Trade in Value Added (TiVA) 2021 ed.”, OECD.Stat, URL: <https://stats.oecd.org/Index.aspx?QueryId=110682>.
29. OECD (2020), FDI Regulatory Restrictiveness Index (database), URL: <https://stats.oecd.org/Index.aspx?datasetcode=FDIINDEX>
30. OECD (2022), Broadband Portal (database), URL: <https://www.oecd.org/sti/broadband/broadbandstatistics/>.
31. OECD (2020), OECD Digital Economy Outlook 2020, OECD Publishing, Paris, URL: <https://doi.org/10.1787/bb167041-en>.
32. MSIT (2019), 2018 Annual Report on the Promotion of Korean ICT Industry (Summary).

33. OECD (2020), “Digital Government Index: 2019 results”, OECD Public Governance Policy Papers, No. 03, OECD Publishing, Paris, URL: <https://doi.org/10.1787/4de9f5bb-en>.
34. OECD (2022), “Education at a glance: Educational attainment and labour-force status”, OECD Education Statistics (database), URL: <https://doi.org/10.1787/889e8641-en> (accessed on 12 May 2022).
35. OECD (2022), Business innovation statistics and indicators, <http://oe.cd/4Bs> (accessed on June 2022).
36. OECD (2022), OECD Science, Technology and Innovation Scoreboard, URL: <https://www.oecd.org/sti/scoreboard.htm>.
37. Statistics Korea (2022), Status of R&D Expenses for Private Companies (민간기업 연구개발비 현황), URL: https://www.index.go.kr/potal/main/EachDtlPageDetail.do?idx_cd=1328.
38. OECD (2021), Education at a Glance 2021: OECD Indicators, OECD Publishing, Paris, URL: <https://doi.org/10.1787/b35a14e5-en>.
39. OECD (2019), Skills Matter: Additional Results from the Survey of Adult Skills, OECD Skills Studies, OECD Publishing, Paris, URL: <https://doi.org/10.1787/1f029d8f-en>.
40. IMD (2021), World Talent Ranking 2021, URL: <https://www.imd.org/centers/world-competitivenesscenter/rankings/world-talent-competitiveness/>.
41. Key economic indicators of South Korea URL: <https://www.statista.com/statistics/263579/gross-domestic-product-gdp-in-south-korea/>
42. World Intellectual Property Indicators 2018-2023 URL: <https://www.wipo.int/publications/en/details.jsp?id=4678>